

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้พบข้อคิดและข้อสรุป
เกี่ยวกับการเขียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยจะแยกเล่าในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. ความหมายของการเขียน
2. องค์ประกอบของการเขียน
3. ระดับและขั้นตอนของการเขียน
4. การล่อนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
5. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเขียน

พอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts 1958 :3) ได้กล่าวถึงการเขียนที่ดีไว้ว่า
การเขียนที่ดีประกอบด้วยลักษณะสำคัญหลายอย่าง ที่เห็นเด่นชัดและสำคัญมากสองประการ
ได้แก่ ความคล่อง คือ ความสามารถในการถ่ายทอดความคิดลงในหน้ากระดาษได้ภายในระยะ
เวลาที่เหมาะสมรวดเร็ว และอีกประการหนึ่งคือ ความถูกต้อง

เจมส์ แม็คคริมมอน (James McCrimmon 1963 : 3) ได้แสดงให้เห็น
เกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ
ให้ผู้อื่น เข้าใจได้ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นกระบวนการทางความคิดที่
แสดงออกในรูปของการใช้ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

ปีเตอร์ เอฟ โอลิวีเรีย (Peter F. Olivia 1969 : 157) ได้ให้ความหมาย
ของการเขียนไว้ว่า การเขียนหมายถึงการเรียบเรียงถ้อยคำ วลี และประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน
เพื่อให้ข้อความมีความหมาย เพื่อใช้อธิบายเรื่องราว หรือเพื่อใช้ในการแสดงข้อคิดเห็นต่าง ๆ

ฮริค เอ็ช แคดเลอร์ (Eric H. Kadler 1970 : 2) กล่าวไว้ว่า "การเขียนคือวิธีการสื่อความหมาย โดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษร ซึ่งผลมาชิกในสังคมเป็นผู้ใช้เพื่อแสดงข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การโฆษณา หรือเพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ"

แมรี ฟินอคคิโอโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finochiaro and Michael Bonomo 1973 : 130) ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า คือ ความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเรียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสพการณ์ ความคิดและอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

แนนซี อราพอฟ (Nancy Arapoff 1975 : 235-237) ได้กล่าวไว้เช่นเดียวกันว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่นอกจากจะเป็นระบบสัญลักษณ์แทนคำพูดแล้วยังรวมไปถึงการถ่ายทอดข้อเท็จจริง และความคิดต่าง ๆ ของผู้เขียนออกมาในรูปประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้อย่างดี การเขียนจึงควรเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ย่างยากซับซ้อนขึ้น

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton 1975 : 138) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนและสอนยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการใช้ถ้อยคำส่วนหนึ่งที่ลละลวย ตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์และจินตนาการด้วย

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1977 : 143) มีความเห็นว่า การเขียนคือการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษา ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การเขียนโดยไม่ทราบความหมายนั้นไม่ถือว่าเป็นการเขียน ถือเป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนจะต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย ใช้วิธีเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างของภาษาที่ใช้ ใช้แบบของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนใช้ถ้อยคำและสำนวนโวหาร ได้อย่างถูกต้อง

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1980 : 16) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยค ความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการเขียนลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์และสัมพันธ์ผล และเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ตลอดจนผู้อ่านเพื่อสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนจะต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ กล่าวคือ การเขียนจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษา (correctness of form) ความเหมาะสมของภาษา (appropriateness of style) และเอกภาพของหัวเรื่อง (unity of theme and topic)

คิธร แล่งธนู (2516 : 175) กล่าวถึงทักษะการเขียนภาษาต่างประเทศว่า โดยทั่วไปการเขียนคือ ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาใหม่ คือภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นตามลักษณะความนิยมของเจ้าของภาษา เริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยคได้ถูกต้อง ตามโครงสร้างของภาษา รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน รู้จักใช้สำนวนและสามารถแสดงความคิดเห็นออกเป็นภาษาเขียนที่สามารถสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้

บังอร ล่วงจวโรรส และเยาวภา พุกกะสุปต์ (2524 : 49-50) มีความเห็นว่าการเขียนภาษาต่างประเทศ คือ ความสามารถในการใช้โครงสร้าง ศัพท์และสัญลักษณ์ตามประเพณีนิยมเพื่อใช้เขียนข้อความธรรมดา ๆ ในเรื่องของทักษะการเขียนนั้น ผู้เขียนจะมีบทบาทสำคัญมากในการแสดงความรู้สึกริक्तของตนออกมาเป็นตัวอักษร และการเขียนนั้นค่อนข้างจะเป็นทางการและภาษาที่ไต่ก็เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาที่ใช้ในการพูด

บุญศิริ ผ่องอักษร (2524 : 42) ได้กล่าวถึงการเขียนภาษาอังกฤษว่า เป็นทักษะที่ต้องการการลงมืออย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอน ผู้สอนจะคิดสรุปง่าย ๆ ไม่ได้ว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์และสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถเขียนความเรียงได้ด้วย ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ (ที่จะออกมาในรูปประโยค) เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเจ้าของภาษา

กล่าวโดยสรุป การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้สึกรากึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ตัวอักษร ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและยุ่งยากซับซ้อนมาก เพราะผู้เขียนจะต้องใช้ความรู้ ความสามารถ รวมทั้งองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้ตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

องค์ประกอบของการเขียน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีกระบวนการซับซ้อนและต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้เขียนได้อย่างถูกต้องชัดเจน มีผู้รู้หลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

พอล โรเบิร์ตส์ (Paul Roberts 1958 : 130) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า ในการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค วลีวิภาค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียน และสามารถสื่อความหมายได้ด้วย

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 248) กล่าวถึงการเขียนภาษาต่างประเทศว่า ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องลักษณะและองค์ประกอบของภาษานั้น ๆ รวมทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ในภาษาดังกล่าวเสียก่อน องค์ประกอบที่สำคัญของภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการเขียนได้แก่ โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

เจมส์ แมคคริมมอน (James McCrimmon 1963 : 25) กล่าวไว้เช่นกันว่า ในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแล้ว ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์และโครงสร้างประโยคชนิดต่าง ๆ ด้วย

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 68-69) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการของการเขียนว่า ในการเขียนที่ดีจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ เนื้อหาลำระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (form) ได้แก่ การเรียงเรียง สดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. สีสภาษา (style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่าง ๆ ในการเขียน เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ตลอดจนอารมณ์และอรรถรส (tone and flavor) ในข้อความที่เขียน
5. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง และการเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

วิลเลียม ดี เบเคอร์ (William D. Baker 1971 : 1) มีความเห็นว่าการเขียนจะต้องประกอบด้วย ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้ภาษา

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 138-139) ได้แบ่งทักษะย่อยที่สำคัญและสำคัญในการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (grammatical skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

2. ทักษะทางลีลาภาษา (stylistical skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลาย ๆ แบบ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ

3. ทักษะทางกลไก (mechanical skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (judgement skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตลอดจนความสามารถที่จะเลือกสรร รวบรวม และจัดลำดับเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

โทมัส อี โคคานิส และ จอห์น ส์แคลลีย์ (Thomas E. Kokanis and John Scally อ้างถึงใน ปรียา สุระวงศ์ และคณะ 2525 : 7) มีความเห็นว่า ความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษา การผูกประโยค การใช้คำที่แสดงความต่อเนื่องของความคิด (transition words) รวมทั้งความรู้เรื่องการเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งหมายความรวมถึงความรู้เรื่องประโยคใจความสำคัญ (topic sentence) แนวคิดหลักของเรื่อง (main idea) และประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (supporting details) นั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียน

ริชาร์ด ชวาทซ์ (Richard Swartz อ้างถึงใน ปรียา สุระวงศ์ และคณะ 2525 : 6) กล่าวไว้เช่นกันว่า ความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษา ความรู้เรื่องการเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี และความรู้เรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งเรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้รวมเรียกได้ว่าทักษะการเขียนพื้นฐาน (basic writing skills) นั้น นับได้ว่ามีความสำคัญในการเขียน

ม.ล.บุญเหลือ ภูษย์ (2507 : 79-80) กล่าวถึงการเขียนว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนมากกว่าการอ่าน ดังนั้นการเขียนที่จะให้สื่อความหมายได้ดีและถูกต้องนั้น จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ คือ

1. สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้องและชัดเจน
2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลี เป็นกระส่วนต่าง ๆ ตามความนิยมของภาษานั้น
4. ต้องมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียงและลำดับความคิดให้ผู้อ่านจับความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำและสำนวนที่เด่นชัด

อาจสรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถด้านการเขียนได้นั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถในหลักสำคัญ 2 ด้าน คือ ความรู้ด้านเนื้อหาของภาษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์สำนวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่าง ๆ และรูปแบบทางภาษา เป็นต้น นอกจากจะมีความรู้ในสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และตรงตามวัตถุประสงค์ ดังที่ เอ็ย ซี วิดโดว์สัน (H. G. Widdowson 1978 : 18-20) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาไว้ ซึ่งสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาจะต้องประกอบด้วย กฎเกณฑ์ของภาษา (language usage) และการใช้ภาษา (language use) ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจึงต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้ง 2 ด้านนี้ เพื่อการเรียนการสอนจะได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

ระดับและขั้นตอนของการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้จัดระดับและขั้นตอนของการเขียนไว้ต่างกันไป ดังต่อไปนี้

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 143-148) ได้แบ่งการเขียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ขั้นดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนการเขียน (prewriting) เป็นการแนะนำให้ผู้เรียน รู้จักและเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนคำพูด ผูกการคัดลอกสัญลักษณ์และตัวอักษรแบบต่าง ๆ ขึ้นให้ เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรหรือการผสมอักษรที่ระบบการออกเสียง รวมทั้ง แสดงให้ผู้เรียน เห็นถึงลีลาการเขียนตัวอักษร และความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว

2. การคัดลอกข้อความจากบทอ่าน (copying read texts) เป็นการ คัดลอกการเขียนให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นข้อความยาว ๆ ที่ผู้เรียน ได้อ่านไปแล้ว

3. การถ่ายถอดสิ่งที่พบเห็นเป็นตัวอักษร (transcribing) เป็นการ ผูกเขียนตามคำบอก โดยครูบอกคำให้ผู้เรียนรู้จัก ให้ผู้เรียนเขียนตาม นอกจากนี้ยังฝึกให้ ผู้เรียนรู้จักถ่ายถอดคำพูด หรือแต่งประโยคด้วยตนเองและเขียนประโยคดังกล่าวโดยไม่มี แบบอย่างให้ดู

4. การเขียนเรียงความ (composition) ในขั้นนี้ฝึกการเขียนเพื่อรายงาน แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลต่าง ๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผนและโอกาส เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อน ซึ่งเป็นแบบไม่เป็นทางการ การเขียนให้ข้อมูลที่แท้จริง ทางธุรกิจ การเขียนรายงาน ตลอดจนการเขียนบทความเพื่อสิ่งตีพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งครูจะต้อง สอนให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ที่สำคัญต่อการเขียนเพื่อการสื่อสาร เช่น หัวเรื่อง (topics) ความชัดเจนของแนวคิดและวัตถุประสงค์ (point of view and focus) ลีลาภาษา (style) ตลอดจนความแจ่มชัดและมีประสิทธิภาพของความสำเร็จ (clarity and effectiveness)

5. การเขียนวรรณคดี (literature) เป็นการเขียนขั้นสูงสุด ซึ่งผู้ที่ จะสามารถเขียนในขั้นนี้ได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โครงสร้างทางภาษา วัฒนธรรม และมโนคติในการเขียนเป็นอย่างดี

ไอ มอร์ริส (I. Morris 1966 : 125-142) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเขียนไว้ดังนี้

1. ขั้นคัดตัวอักษร (transcription) เป็นการฝึกนิสัยการเขียนที่ถูกต้อง ชัดเจน และสะอาดเรียบร้อย
2. ขึ้นเขียนตามคำบอก (dictation) เป็นการฝึกการฟัง การละกตตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์
3. ขึ้นใช้การเขียนเป็นเครื่องมือเพื่อฝึกทักษะอื่น (writing as a means) เนื่องจาก การเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่านและไวยากรณ์ และการเขียนนี้มักเป็น เครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทดสอบความรู้ทักษะต่าง ๆ ได้
4. ขึ้นการเขียนเพื่อแสดงออก (productive writing) ขั้นนี้ประกอบด้วย เนื้อหา รูปแบบ และลีลา ผู้เรียนต้องรู้ถึงความคิดของตนหรือสิ่งที่ตนจะเขียน และต้องรู้ว่า จะเขียนออกมาอย่างไร นั่นคือการใช้คำและรูปแบบของภาษา จุดมุ่งหมายของการเขียน ในขั้นนี้ก็คือ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นเครื่องแสดงออก ถึงความคิดของตน ขั้นนี้จะครอบคลุมถึงการแปล และการเขียนเรียงความทั้งแบบควบคุม และแบบอิสระ

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 245-255) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบ ผ่านขั้นตอน 5 ขั้น ดังนี้คือ

1. การคัดลอกข้อความ (copying) เป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่ เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การลอกแบบ (reproduction) การเขียนในขั้นนี้ ผู้เรียนจะต้อง เขียนจากสิ่งที่เขาจำได้หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอกหรือการเขียนอธิบาย รูปภาพ

3. การเรียงเรียงและเชื่อมประโยค (recombination) การเขียนในระดับนี้ผู้เรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่จะยุ่งยากซับซ้อนขึ้นในการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้าง ตลอดจนการรู้จักใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. การเขียนแบบที่มีการชี้แนะ (guided writing) ในขั้นนี้ผู้เรียนมีอิสระที่จะเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียนเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม การเขียนในระดับนี้ยังอยู่ภายใต้การแนะนำของครู ครูจะต้องคอยดูว่าผู้เรียนคนใดมีปัญหาในการเขียน ตลอดจนปัญหาของผู้เรียนที่ขบแผลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การเขียนเรียงความ (composition) เป็นการฝึกขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนสามารถเลือกคำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการแสดงความหมายตามที่ตนเองต้องการได้

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส์ ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Rane S. Disick 1972 : 161-180) ได้จำแนกขั้นการเขียนตามลำดับจำแนก (taxonomy) ซึ่งเป็นระบบจำแนกสิ่งต่าง ๆ โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายไปหายาก ออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นทักษะด้านกลไก (mechanical skills) เป็นทักษะขั้นต้น เริ่มจากการเขียนแบบ เป็นระดับความสามารถที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติ แสดงออกทางความชำนาญกว่าทางความเข้าใจ พฤติกรรมที่แสดงออกในการเขียน คือ การลอกแบบ (reproduction) ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำหรือประโยคที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ที่ให้ท่องจำไว้ได้อย่างถูกต้องโดยที่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (knowledge) เป็นขั้นที่แสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ (rules) ข้อเท็จจริง (facts) และข้อมูล (data) ที่เกี่ยวข้องทางภาษา พฤติกรรมในการเขียนระดับนี้ คือ การระลึกได้ (recall) ผู้เรียนจะรู้จัก และทราบความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษาต่างประเทศนั้น สามารถสะกดคำหรือข้อความที่เคยเรียน

มาแล้วโดยเขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง สามารถเขียนประโยคที่เหมาะสมกับรูปภาพ
อย่างถูกต้องตามไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามในเรื่องที่เคยเรียน
แล้วได้ ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในข้อความที่เขียนได้อย่างดี

3. ขั้นการถ่ายโอน (transfer) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้
ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออกคือ การนำไปใช้ (application)
ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนกรส่วน
ประโยค (pattern) ใหม่ ๆ โดยมีตัวอย่างให้ สามารถเขียนประโยคตามที่มีการชี้แนะ
เช่น เขียนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม ตั้งคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้หรือรวม
ประโยค การทดลองแบบเลือกตอบเป็นพฤติกรรมทางอ้อมสำหรับทักษะทางภาษาในขั้นนี้

4. ขั้นการสื่อสาร (communication) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็น
สื่อกลางในการติดต่อสื่อสารได้ พฤติกรรมการเขียนในระดับนี้ คือ การแสดงออกซึ่งความ
คิดเห็น (self-expression) ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียน
แสดงความคิด ความต้องการของตนออกมาเป็นภาษาต่างประเทศได้โดยครูไม่ต้องกำหนด
หรือแนะนำให้ ในขั้นนี้เน้นความสำคัญของความสามารถในการเขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความ
เข้าใจเนื้อความหรือเนื้อเรื่อง มากกว่าการเข้มงวดในเรื่องของความถูกต้องทางไวยากรณ์
สิ่งที่ครูแนะให้จะเป็นเพียงหัวข้อทั่ว ๆ ไป ภาระงานไวยากรณ์ และสำนวนบางอย่างที่จำเป็น
เท่านั้น งานเขียนเป็นความคิดที่ผู้เรียนต้องการแสดงออกมด้วยตนเองจริง ๆ

5. ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถ
วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินภาษาที่ใช้ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออกคือ การสังเคราะห์
(synthesis) กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างคล่องแคล่ว
สามารถเขียนโดยใช้ลีลาการเขียน (style) ต่าง ๆ ของตนเองได้สอดคล้องกับเนื้อหา
และจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามเนื้อหาของเรื่อง
ตามจุดมุ่งหมายและตามความต้องการของผู้อ่าน และความสามารถในการใช้คำและสำนวน
ของผู้เรียนในขั้นนี้จะใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา

จากระดับและขั้นตอนของการเขียนของผู้รู้หลาย ๆ ท่านดังกล่าวข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ลำดับขั้นต่าง ๆ เหล่านี้มีความคล้ายคลึงกัน คือ เริ่มจากขั้นที่ง่ายไปสู่ขั้นที่ซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ การเขียนในขั้นต้นนั้น เริ่มจากการฝึกการทำงานของมือ การประสานงานระหว่างสายตาและกล้ามเนื้อในการเขียน โดยการคัดลอกตัวอักษร คำ และข้อความตามแบบที่กำหนดหรือจากการท่องจำ แล้วจึงก้าวขึ้นไปสู่ขั้นที่ต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจ เช่น เขียนตามคำบอก เขียนประโยคที่เคยชิน จากนั้นจึงถึงขั้นที่สามารถนำความรู้ด้านกฎเกณฑ์ของภาษาไปประยุกต์เขียนประโยคหรือข้อความที่สื่อความหมายได้เอง จนกระทั่งถึงการเขียนขั้นสูง ซึ่งเน้นการแสดงความคิดเห็นและฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดและแสดงออกเพื่อการสื่อสารตามแนวทางของตนได้โดยไม่มีข้อจำกัด ทั้งที่มีการชี้แนะจากครู ตลอดจนถึงแบบอิสระที่ไม่มี การชี้แนะใด ๆ ซึ่งในการฝึกทักษะการเขียนแก่ผู้เรียนนั้น ครูควรจะจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้รับการฝึกอย่างมีระบบ ผ่านขั้นตอนตามลำดับและคำนึงถึงระดับความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ ชาลส์ เอ็ช วิเวียน และ เจ เอ็ม เบอร์เน็ตตา (Charles H. Vivian and J.M. Bernetta 1966 : 276) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ผู้ใดจะสามารถเขียนได้ดี ผู้นั้นจะต้องฝึกเขียนบ่อย ๆ และควรให้ผู้ที่มีความสามารถทางด้าน การเขียนได้ ตรวจสอบแก้ไขและวิจารณ์การเขียนของตน เพื่อจะได้รู้ถึงระดับความสามารถและข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการเขียนของตน

การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

การสอนให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น ยังมีปัญหาอยู่มากมายในทุกๆระดับ แม้ในระดับอุดมศึกษา มีงานวิจัยหลายเรื่องก็พบว่าผู้เรียนระดับนี้ยังมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ผู้เรียนยังเขียนให้ถูกต้องชัดเจนไม่ได้ ความคิดเรื่องหนึ่งยังไปปนกับอีกเรื่องหนึ่ง และยังมีข้อบกพร่องในการเขียนในด้านต่าง ๆ มากมาย ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวัต (2522 : 126) ได้สรุปไว้ค่อนข้างน่าสนใจว่า การที่นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ดีนั้น เป็นผลมาจากการเริ่มสอนเลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้การสอนทักษะการเขียนจึงนับได้ว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก เพราะการสอนที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถและมีทักษะในการเขียนที่ดีได้ตั้งแต่ระดับขั้นต้น ๆ

จากการศึกษาบทความและหนังสือเกี่ยวกับวิธีสอนเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาได้ให้แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการเขียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น สิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ในกระบวนการเขียน ลักษณะสำคัญทั่วไปของการสอนเขียน เทคนิค ลักษณะกิจกรรม ตลอดจนตัวอย่างแบบฝึกหัดที่ใช้ในการสอนทักษะการเขียน ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 243) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ในกระบวนการเขียนว่ามี 4 อย่าง ดังนี้คือ

1. ระบบตัวอักษรของภาษานั้น
2. การสะกดคำ
3. การควบคุมโครงสร้างภาษาเพื่อถ่ายทอดงานเขียนของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. การเลือกคำหรือวลี ซึ่งจะสามารถแสดงความคิดเห็นของตนออกมาได้อย่างเหมาะสมที่สุด

พี เกอร์รี่ (P. Gurrey 1961 : 179) ได้เน้นถึงความสำคัญของความคิดหรือจินตนาการ และเสนอแนะว่าผู้สอนการเขียนควรคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มากในการสอน โดยการช่วยเหลือผู้เรียนในการรวบรวมเนื้อหาสาระเพื่อจะได้เกิดความคิดและจินตนาการในการเขียนได้

วิลเลียม เอฟ มาร์ควาร์ด (William F. Marquardt 1968 : 20) ได้แนะนำให้มีการสอนเขียนโดยยึดหลักควบคุมระเบียบการเขียนและเนื้อหาที่จะเขียน โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ควบคุมเนื้อเรื่องที่จะเขียน
2. กำหนดให้มักเรียนเขียนจุดมุ่งหมาย เพื่อการสื่อความคิดและ
โครงเรื่องอย่างละเอียด

3. ฝึกให้นักเรียนทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ โดยการที่ครูจะตรวจเรียงความ ให้และชี้ครายละเอียดที่ได้เขียนตามรายการที่บันทึกไว้ในจุดมุ่งหมายและโครงเรื่องที่ นักเรียนส่งมาพร้อมกับเรียงความ และนักเรียนจะต้องไปตรวจดูและแก้ไขเรียงความ ให้ถูกต้อง ตามโครงเรื่องและจุดมุ่งหมายที่ครูตรวจและเสนอแนะไว้

แนนซี อราพอฟ (Nancy Arapoff 1969 : 33) ได้กล่าวถึงการสอนการเขียน ไว้ว่า ครูต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักการเขียนประโยค เชื่อมประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยใช้ ตัวเชื่อมต่าง ๆ เพื่อให้ได้ความเรียงที่ดี ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของภาษามีบทบาทที่สำคัญ อย่างยิ่งในการเขียน การสอนการเขียนต้องมุ่งสอนว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้สิ่งที่เขียนมี ลักษณะต่อเนื่องและสื่อความหมายได้ตามต้องการ (coherent discourse) โดยผู้สอนต้อง เน้นเรื่องของเครื่องหมายสัมพันธ์ความ (discourse markers) เพื่อสื่อความหมายที่ต้องการด้วย เช่น การแสดงความเป็นเหตุเป็นผล และการให้ตัวอย่าง เป็นต้น

นอกจากนี้ ฮันส์ พี กูธ (Hans P. Guth 1970 : 124) ยังได้ให้ข้อคิดใน การสอนเขียนว่า ควรฝึกให้เขียนอย่างมีระเบียบในการเรียบเรียงเรื่องในชีวิตประจำวันจน เป็นนิสัย โดยยึดหลักดังนี้

1. สอนให้เขียนจนเป็นนิสัย (writing as a habit) เช่น เขียนบันทึกประจำวัน เขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมาย เป็นต้น
2. เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย (writing with purpose) เช่น จะเขียนเพื่อชักชวน เขียนแบบพรรณนา เขียนเพื่อความสนุกสนาน และเขียนในการตีความ
3. เขียนอย่างมีระเบียบแบบแผนในการเรียบเรียงเรื่องราว
4. เขียนด้วยจินตนาการ และอารมณ์ที่จะนำผู้อ่านไปสู่ความคิดและอารมณ์ของผู้เขียนได้

แมรี ฟินอคคิโอโร และไมเคิล โบโนมโ (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 129-130) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการสอนเขียนไว้ดังนี้คือ

1. ผู้เรียนควรฝึกเขียนหลังจากที่ได้ฝึกการฟังและพูดมาแล้ว การเขียนนั้นใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้น เพียงเพื่อสอนให้ผู้เรียนรู้จักอักษรภาษาต่างประเทศ
2. การลอกประโยคแบบตัวอย่าง บทสนทนา คำศัพท์ ฯลฯ ควรให้ผู้เรียนทำในตอนท้ายบทเรียนหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ไม่ขัดจังหวะการพูดตามปกติของผู้เรียน
3. การเขียนตามคำบอก และแบบฝึกหัดความเข้าใจการพูด ควรกระทำโดยเขียน 6-10 ประโยคต่อครั้งใน 1 สัปดาห์
4. การเขียนควรเสริมเรื่องโครงสร้าง และคำศัพท์ที่ล่องไปแล้วเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพูด และการอ่าน
5. ขั้นตอนของการสอนเขียน ควรเป็นดังนี้
 - 5.1 การฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง
 - 5.2 การเขียนโดยเน้นเครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ การสะกดคำ
 - 5.3 การเขียนจดหมายแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ
 - 5.4 การเขียนประเภทการจดบันทึก การทำเค้าโครงเรื่อง การเขียนสรุปความ
 - 5.5 การเขียนที่แสดงออกถึงการรวบรวมความคิดเห็นให้ผู้อ่าน เข้าใจความหมายตามต้องการ
 - 5.6 การชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน และระหว่างแบบ (form) ที่เป็นทางการกับแบบที่ไม่เป็นทางการ

นอกจากนี้ ไมเคิล เอ. เชอร์วูด-สมิธ (Michael A. Sherwood-Smith 1974 : 8-12) ได้เน้นถึงหลักสำคัญในการสอนการเขียน ดังนี้

1. ครูต้องรู้ปัญหาของผู้เรียน
2. ครูควรเลือกใช้หนังสือแบบเรียน (textbook) ที่เหมาะสมกับผู้เรียน และครูต้องรู้จักปรับปรุงใช้หนังสือแบบเรียนให้ได้ประสิทธิภาพในการสอนอย่างสูงสุดด้วย

3. ครูควรยึดหลักให้ผู้เรียนเขียนเพื่อสื่อความคิดและเขียนให้เหมาะกับระดับของผู้เรียน

4. ครูควรเน้นการเขียนเนื้อเรื่องให้มีความต่อเนื่องกัน

คริสตีนา แบริทท์ พอลส์ตัน และแมรี นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder 1976 : 205) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้สอนควรมุ่งให้ผู้เรียนระดับต้นสามารถใช้ภาษาในระดับประโยคใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนเรียบเรียงเนื้อความได้อย่างถูกต้อง สำหรับผู้เรียนระดับกลางและระดับสูง ควรเน้นในเรื่องการนำไปใช้ในการเขียนขั้นสูง เช่น การเขียนรายงาน การวิจัย การเขียนรายงาน เป็นต้น

ซูซาน กอนโซ (Susan Gonzo 1983 : 14-17) กล่าวถึงการเขียนว่า ผู้เรียนต้องให้ความสำคัญเรื่องความถูกต้องทางไวยากรณ์และการเรียงประโยคให้ต่อเนื่องสอดคล้องกัน สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนจะต้องเน้นตั้งแต่เริ่มแรกในการสอนเขียน กอนโซได้เสนอเทคนิคอย่างหนึ่งซึ่งใช้ได้ผลในการสอนการเขียน คือ การฝึกให้ผู้เรียนเชื่อมประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้เป็นความเรียงในภาษาอังกฤษที่ลละลวย โดยเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะเป็นการฝึกฝนความสามารถทางด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในเรื่องไวยากรณ์ของภาษา และเข้าใจดีว่า การเขียนไม่ใช่การนำเอาประโยคมาเรียงกันเท่านั้น แต่ต้องคิดว่าจะทำอย่างไรให้ได้ข้อความที่ต่อเนื่อง และสื่อความหมายได้ตามต้องการ

เฟ อาร์ ดาคาเนย์ (Fe. R. Dacanay 1963 : 331-339) ได้เสนอแนะแบบฝึกหัดหลายประเภทสำหรับใช้สอนเรียงความแบบควบคุมเนื้อหา (controlled composition) แบบฝึกหัดเหล่านี้มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักแต่งประโยคจากคำศัพท์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ (suggested vocabulary items) มีวิธีการดังนี้

1. การสร้างประโยค (constructing sentences) ครูให้ผู้เรียนดูรูปภาพพร้อมทั้งตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนเห็น แบบฝึกหัดประเภทนี้ใช้ได้สำหรับนักเรียน

ระดับเริ่มเรียน ส่วนในขั้นสูงขึ้นไป ครูอาจนำเรื่องราวที่เป็นนิทานมาให้อ่าน แล้วถามรายละเอียดของเนื้อเรื่อง โดยให้ตัวอย่างประโยคที่จะตั้งเป็นคำถาม แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกแต่งประโยคคำถามให้ถูกต้อง

2. การสร้างประโยคจากคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ (building sentences from word cues) แบบฝึกหัดนี้ใช้ได้กับผู้เรียนในขั้นสูง โดยครูให้คำหลาย ๆ คำไว้บนกระดานแล้วให้ผู้เรียนใช้คำเหล่านั้นแต่งเป็นประโยคที่ต้องการ คำต่าง ๆ เหล่านี้ควรอยู่ในความสนใจของผู้เรียนในระดับนั้น ๆ

3. การสร้างประโยคจากเนื้อเรื่องที่กำหนดเป็นแนวทาง (building sentences from context clues) เช่น การให้สร้างประโยคเพิ่มเติมในบทสนทนา โดยมีการกำหนดคำพูดของบุคคลหนึ่งไว้ แล้วจึงให้ผู้เรียนเขียนคำพูดของอีกบุคคลหนึ่งให้สอดคล้องกับคำพูดของบุคคลแรก

เอิร์ล ดับบลิว สตีวิก (Earl W. Stevick 1963 : 77) ได้เสนอแนะการใช้รูปภาพที่นำมาติดกระดานผ้าล้าสี ซึ่งเหมาะสมสำหรับการอธิบายประโยค และการดำเนินเรื่อง ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือเขียน นอกจากมีภาพนิ่ง (film strip) ก็ใช้ประโยชน์ในการช่วยลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในการเขียนได้เช่นกัน

เจอร์ราร์ด ไดคส์ตรา (Gerald Dykstra 1964 : 23-26) ได้เสนอแนะวิธีสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยให้เขียนตามแบบ (model-imitation) โดยเริ่มตั้งแต่การควบคุมมากที่สุด คือ การให้ลอกแบบ (copy the model) จนถึงการควบคุมน้อยที่สุด (minimally controlled)

เนลสัน บรูคส์ (Nelson Brooks 1964 : 173-179) กล่าวถึงแบบฝึกหัดในการฝึกเขียนส่วนย่อยของประโยค (subsentence writing) เขียนประโยค (sentence writing) และเขียนข้อความ (paragraph writing) สำหรับแบบฝึกหัดฝึกทักษะการเขียนส่วนย่อยของประโยคนั้น ให้ใช้วิธีเขียนตามคำบอกเป็นบางส่วน (spot-dictation) คือ ผู้เรียนจะได้รับแจกกระดาษที่มีประโยคโดด ๆ (separate sentences)

หรือข้อความที่ต่อเนื่องกัน (connected passages) ซึ่งมีช่องว่างให้เติมคำหรือข้อความ หลังจากนั้นก็ให้ผู้เรียนฟังครูอ่านประโยคหรือข้อความ แล้วให้เติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดให้

สำหรับแบบฝึกหัดฝึกทักษะการเขียนระดับประโยคนั้น ให้นำคำชนิดต่าง ๆ ไปแทนที่ในประโยคตัวอย่าง แต่งประโยคจากคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ และให้เขียนประโยคใหม่โดยใช้คำหรือข้อความที่กำหนดให้ไปแทนที่ ส่วนของประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนแบบฝึกหัดฝึกเขียนเป็นข้อความนั้น ให้ใช้วิธีการเลียนแบบข้อความตัวอย่าง ซึ่งครูแต่งขึ้นเอง โดยใช้เนื้อเรื่องจากบทเรียนที่เรียนมาแล้วจากการเรียนการสอนทักษะการอ่าน

ดี เอช สเปนเซอร์ (D.H. Spencer 1965 : 156-158) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหัดสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษแบบควบคุม โดยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับประโยคและระดับข้อความ (paragraph) โดยใช้วิธีให้ผู้เรียนใช้คำที่กำหนดให้มาแทนที่คำในประโยคตัวอย่าง (model) โดยที่คำสำหรับนำมาแทนที่มีครั้งละหลายคำ และอาจเป็นคำหลายประเภท เช่น มีทั้งคำนาม กริยา และคุณศัพท์ เป็นต้น

พอลีน เอ็ม โรจาส (Pauline M. Rojas 1968 : 127-129) ได้เสนอแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกทักษะเขียน ซึ่งเรียกว่าการเขียนแบบเลียนแบบ หรือแบบควบคุม (imitative or controlled writing) แบบฝึกหัดชนิดนี้สามารถเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนได้ กล่าวคือ ระดับต้น ๆ ก็มีการควบคุมมาก ส่วนระดับสูงก็มีการควบคุมน้อยลง แบบฝึกหัดชนิดนี้อาจจะให้ผู้เรียนตรวจเองได้ และในระหว่างที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด ครูจะมีเวลาเดินตรวจแก้ไขและให้ความช่วยเหลือได้ทันที นอกจากนี้การทำแบบฝึกหัดชนิดนี้ทั้งภาคเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างชัดเจน

แฟรงค์ แชลเปลน (Frank Chaplen อ้างถึงใน จรัสศรี วัฒนศักดิ์ 2514 : 20) ได้เสนอแนะแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการเขียนข้อความ (paragraph) โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนแรกให้ศึกษาลักษณะที่จำเป็นในการเขียนข้อความที่ดี โดยมีการอธิบายและ

ยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ทำแบบฝึกหัด เช่น ให้หาใจความสำคัญของข้อความ และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ ที่มาขยายใจความสำคัญนั้น หรือให้ตัดสินว่าประโยคใดมีใจความสำคัญชัดเจน สะดวกต่อการนำไปเขียนเป็นข้อความโต้ เป็นต้น และในตอนที่สองก็ให้ผู้เรียนเขียนข้อความโดยดูจากข้อความตัวอย่าง ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เสนอแนะไว้ให้ พร้อมทั้งมีคำถามเป็นแนวทางในการเขียนด้วย

คีท จอห์นสัน (Keith Johnson 1981 : 93-106) ได้แนะนำลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ลักษณะดังนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์และการแบ่งข้อความออกเป็นส่วน ๆ (jigsaw) การทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลนี้ มีประโยชน์ต่อการสอนเขียน กล่าวคือ ทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในชั้นเรียน ผู้เรียนจะบอกซึ่งกันและกันในสิ่งที่เพื่อนไม่รู้ และมีการประเมินผลจากการเขียนโดยเพื่อนของผู้เรียนเอง เพราะในการจะดูว่าการเขียนบรรลุผลหรือไม่นั้นสามารถดูได้จากการอ่านข้อความแล้ว เข้าใจหรือไม่

การฝึกเขียนควรเกี่ยวข้องกับการแสดงออกของความสามารถที่จะสื่อความได้ เช่น อาจมีการฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการให้ผู้เรียนถ่ายโยงข้อความจากจดหมายไปสู่การเขียนแบบฟอร์มการรับสมัคร หรือผู้สอนอาจสลับขั้นตอนโดยการให้แบบฟอร์มรับสมัครมาแล้วให้ผู้เรียนเขียนจดหมายสมัครโดยอาศัยข้อมูลจากแบบฟอร์มที่กำหนดให้

การฝึกการสื่อความคิดหรือเขียนในชั้นเรียน ผู้สอนจำเป็นต้องหาทางให้คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่แท้จริงคือ ต้องคำนึงว่าผู้เขียนเขียนให้ผู้อ่านอ่านเรื่องที่ไม่รู้มาก่อน และจะรู้ได้จากการอ่าน เช่น ให้ผู้เรียนสลับเป็นคู่ คนที่ 1 ได้รับแบบฟอร์มการสมัครที่มีข้อมูลของผู้สมัครคนหนึ่ง และให้เขียนจดหมายเป็นตัวยุติสมัครโดยใช้ข้อมูลจากแบบฟอร์มนั้น แล้วจึงนำไปให้ผู้เรียนคนที่ 2 อ่าน เพื่อกรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์ม ถ้าไม่สามารถกรอกข้อมูลได้ก็แสดงว่าผู้เรียนคนแรกไม่สามารถสื่อความคิด หรือตัวผู้อ่านเองที่ไม่เข้าใจ ถ้าผู้เรียนเขียนจดหมายไม่ชัดเจนก็ต้องเขียนใหม่ นอกจากนี้กิจกรรมที่สามารถทำควบคู่กับทักษะการฟัง เช่น ให้ผู้เรียนฟังการสนทนาทางโทรศัพท์เพียงฝ่ายเดียว แล้วเติมข้อมูลลงในแบบฟอร์ม

และให้ลองเติมข้อความการล้นหนาของอีกฝ่ายที่ผู้เรียนไม่ได้ยึดด้วย กิจกรรมในลักษณะนี้ สามารถเปลี่ยนแปลงโดยให้ผู้เรียนถ่ายโยงข้อมูลจากข้อความเป็นตาราง แผนที่ หรือจากแผนภาพต่าง ๆ เป็นการเขียนข้อความก็ได้ เช่น

ให้ผู้เรียนจับคู่ ผู้เรียนคนที่ 1 ดูแผนภาพของสิ่งประดิษฐ์ของฮิปโป ส่วนผู้เรียนคนที่ 2 ดูแผนภาพเครื่องจักรของกรีก ให้ผู้เรียนแต่ละคนเขียนคำบรรยายแผนภาพที่ตนเองเสร็จแล้วส่งคำบรรยายให้คู่ของตนเขียนแผนภาพจากคำบรรยายที่เพื่อนให้มา ถ้าวาดแผนภาพผิดก็จะต้องเขียนคำบรรยายใหม่ให้ชัดเจนขึ้น

2. ลักษณะกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกัน การที่แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ความสนใจการต่อเนื่องของกิจกรรมก็เพราะทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่าง ๆ กิจกรรมแต่ละอย่างจะให้เนื้อหาสำหรับกิจกรรมต่อมา ลักษณะของกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกันอาจมีลักษณะดังนี้

2.1 กิจกรรมที่ทำให้ทำไม่ครบเป็นอิสระ และจะเสร็จสมบูรณ์ได้ต้องขึ้นกับกิจกรรมอื่นด้วย เช่น การสอน ฟัง-พูด ผู้สอนต้องการฝึกเกี่ยวกับการถามและตอบ และให้ข้อมูลเวลารถไฟ โดยให้ผู้เรียนคนหนึ่งมีตารางเวลารถไฟ ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้ถามและฟังคำตอบ ผู้สอนจะแน่ใจได้ว่าผู้เรียนฟังหรือไม่ก็โดยการทำให้ผู้เรียนคนนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการฟังไปใช้ประโยชน์ เช่น ให้เขียน

2.2 การเขียนเรียงความอิสระ ควรจัดกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกันหลาย ๆ อย่าง เนื่องจาก การเขียนที่ปราศจากการควบคุมในหัวข้อที่เป็นนามธรรมนั้น เป็นปัญหาต่อผู้เรียน ผู้สอนอาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการเขียนได้โดยให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบ เช่น ฟังบทสนทนา แลดูงบทบาทสมมติ ให้อ่านบทความจากนิตยสาร อภิปราย ฯลฯ จนกระทั่งนำไปสู่การเขียนในขั้นสุดท้าย

3. การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ (paragraph writing) การเขียนในขั้นนี้มีความสำคัญ ข้อความตอนหนึ่งจะต้องมีการผูกประโยคเข้าด้วยกันให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (cohesion) และมีความสอดคล้องกันตามความหมาย (coherence) การอ่าน

และการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ดังนั้นในการสอนเขียนอาจจะต้องฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิคที่ใช้ในการฝึกเขียน

3.1 นำเรื่องมาให้ผู้เรียนอ่าน แต่ให้ดูเฉพาะข้อความตอนแรก และปิดข้อความที่เหลือไว้ ให้ผู้เรียนคิดและอภิปรายกันว่าเนื้อเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไรแล้วจึงเปิดข้อความให้ดูและเปรียบเทียบกับที่คิดไว้

3.2 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอกทีละประโยค หลังจากผู้สอนอ่านแต่ละประโยค ผู้เรียนจะต้องบอกว่าประโยคต่อไปจะเป็นอย่างไรแล้วจึงให้เขียนตามคำบอกต่อไป

3.3 ผู้สอนอาจให้ข้อความทีละคำ กลุ่มคำ หรือประโยค แล้วให้ผู้เรียนเติมให้สมบูรณ์ แล้วผู้สอนจึงจะเฉลยข้อความที่ถูกต้องทั้งหมด

3.4 ผู้สอนให้ประโยคที่ต่อจากประโยคอื่นมา แล้วให้ผู้เรียนเขียนประโยคที่มาก่อนหน้านั้น

3.5 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องเป็นแบบอย่างเพื่อให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบโดยใช้ข้อมูลที่ให้มา เช่น แผนที่ โน้ต แผนภาพ ฯลฯ

3.6 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาแล้วให้ผู้เรียนหาวิธีสกัดสำคัญของความเป็นแบบอื่น

3.7 ผู้สอนให้ผู้เรียนเปลี่ยนจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน เพื่อฝึกเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย ข้อความที่พูดอาจนำมาจากกราะฉายเสียงทางวิทยุหรือจากหนังสืออื่น ๆ ก็ได้

3.8 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่องโดยเปลี่ยนหน้าที่ภาษา เช่น เปลี่ยนจากคำแนะนำไปเป็นการบรรยาย เป็นต้น

สุโร พงษ์ทองเจริญ (2519 : 122-126) ได้เสนอแนะการคัดกิจกรรมในการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้ว โดยครูให้ผู้เรียนได้เขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วเพื่อความแม่นยำ

1.1 ด้านไวยากรณ์ให้เขียนตามแบบฝึกหัดที่ผู้เรียน ได้เรียนมาแล้ว เช่น ฝึกจากตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้สถานการณ์ แบบฝึกหัดในรูป บทสนทนา และการขยายประโยค

1.2 ด้านคำศัพท์ ให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ใช้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้วด้วย วิธาคำที่มีความหมายตรงกันหรือตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ ถอดความ และวิธีใช้คำเหล่านั้นในประโยค

1.3 แบบฝึกหัดตามบทอ่านที่ทําไปแล้วในเรื่อง ให้เขียนตอบอย่างสั้น ๆ หรือเขียนสรุปเรื่อง หรือให้เขียนเรื่องใหม่แต่เปลี่ยนแบบบทอ่าน หรืออาจใช้วิธีเติมคำในช่องว่าง ให้ได้ความตามเรื่องที่ตนอ่านไปแล้ว

2. เขียนบทสนทนา

2.1 ต่อบทสนทนา เขียนเติมขยายบทสนทนา

2.2 แปลงเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

2.3 เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้ หรือเขียนบทสนทนาใหม่

โดยใช้การถอดความ

3. เขียนบรรยายภาพหรือสิ่งของ ซึ่งอาจให้เขียนในลักษณะที่มีการชี้แนะ (guided composition)

4. การเขียนเรียงความ

5. การเขียนตามคำบอก

กล่าวโดยสรุปแล้ว ในการสอนทักษะการเขียนนั้น มีเรื่องที่ครูควรพิจารณาให้ความสนใจ ดังต่อไปนี้คือ

1. ครูควรทราบสภาพและปัญหาในการเขียนของผู้เรียน เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขได้อย่างเหมาะสม
 2. ครูควรเลือกใช้หนังสือเรียน (textbook) ที่เหมาะสมกับผู้เรียน และเอื้อต่อการแก้ไขปรับปรุง ข้อบกพร่องด้านการเขียน ตลอดจนทักษะอื่น ๆ ของผู้เรียน
 3. ครูควรสอนทักษะการเขียนตามลำดับขั้นตอน จากง่ายไปหายาก เช่น ควรสอนการเขียนแบบควบคุมก่อนการเขียนแบบอิสระ สอนการเขียนแบบนำไปใช้ก่อนการเขียนแบบสร้างสรรค์ เป็นต้น
 4. ครูต้องพยายามเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในเรื่องความรู้ทางด้าน โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์สำนวน การสะกดคำ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ
 5. ครูควรจัดประสบการณ์และกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีเนื้อหาสาระในการเขียน เช่น เล่มกิจกรรมการอ่าน ฟังวิทยุ แผ่นเสียง หรือเทป ดูภาพยนตร์ วิดีโอ แสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร อภิปราย โต้แย้ง หรือ จัดทัศนศึกษา ตามโอกาสและความเหมาะสม
 6. ในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนนั้น ควรมีการวิจารณ์ และข้อเสนอแนะ เพื่อให้ผู้เรียนปรับปรุงการเขียนของเขาได้
 7. ครูผู้สอนการเขียนภาษาอังกฤษ ควรเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ และมีความรู้ความสามารถเหมาะสมที่จะสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี
- การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การเขียนคือการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยสามารถสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกัน และในการเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถหลายด้านมาประกอบกัน ซึ่งในเรื่องของการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้นอาจทำได้หลายวิธีต่าง ๆ กันโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะวัดองค์ประกอบของการเขียนเป็นสำคัญ

เดวิด พี แฮร์ลี (David P. Harris 1969 : 69-75) ได้เสนอว่า ในการสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการเขียน ควรวัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของ การเขียนใน 3 ลักษณะดังนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา (testing formal grammar and style) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (subjects and verb agreement) การใช้สรรพนาม (use of pronouns) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (comparison of adjectives) การสร้างรูปคำกริยาวิเศษณ์ (formation of adverbs) การสร้างรูปคำกริยาอปกติ (formation of irregular verbs) ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง
2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ (testing the ability of organize materials) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอน ๆ เข้าเป็นประโยคหรือเข้าเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่
3. วัดทักษะด้านการใช้กลไกในการเขียน (testing the mechanics of writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ (punctuation and capitalization) และการสะกดคำให้ถูกต้อง (spelling) เป็นต้น

นักวิชาการหลายท่านมีความเห็นว่า การวิเคราะห์ภาษาออกเป็นทักษะและเนื้อหา นั้น มีประโยชน์เพื่อการทดสอบทางภาษา และแนวทางการวิเคราะห์ซึ่งวิวัฒนาการมาจากงานของ เดวิด พี แฮร์ลี นี้ได้ถูกนำมาเล่นอไว้ในงานของ จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โลธร 2528 : 111) โดยมีการแสดงการวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาภาษาโดยแบ่งเนื้อหาภาษาออกเป็น 4 ประเภท คือ ระบบเสียง และระบบตัวอักษร ศัพท์ โครงสร้าง และอัตราและความคล่องทางการใช้ภาษา ดังแสดงไว้ในรูปของตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาทางภาษาของเดวิด พี แอร์ล

เนื้อหาภาษา	ทักษะภาษา			
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน
ระบบเสียง/ระบบตัวอักษร	/	/		
ศัพท์	/	/	/	/
โครงสร้าง	/	/	/	/
อัตราและความคล่องทางการใช้ภาษา		/	/	/

ส่วน อาร์ แอล คูเปอร์ (R. L. Cooper อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โลธร 2528 : 112) ได้วิเคราะห์ความรู้ทางภาษาออกเป็น 4 ด้าน คือ ความรู้ด้านเสียง โครงสร้าง ความหมาย และความรู้รวม ดังแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

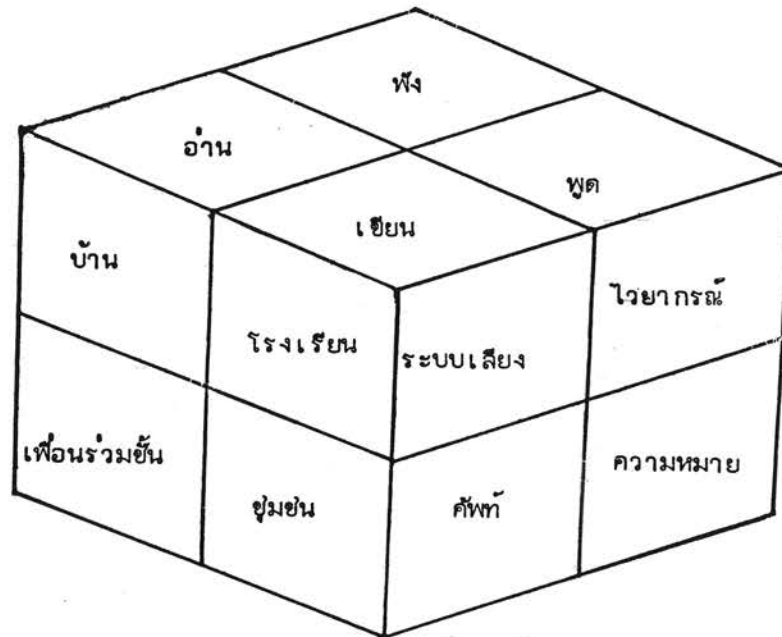
แผนภูมิที่ 1 การวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาทางภาษาของ อาร์ แอล ดูเปอร์

		<u>ความรู้</u>				
		เสียง	โครงสร้าง	ความหมาย	รวม	
	ฟัง					<u>ทักษะ</u>
	พูด					
	อ่าน					
	เขียน					

นอกจากนี้ อาร์ เจ ซิลเวอร์แมน และคนอื่น ๆ (R. J. Silverman and others อ้างถึงใน ฮัจจรา วงศ์โสธร 2528 : 112-114) ยังได้วิเคราะห์เนื้อหาทางภาษาไว้คล้าย ๆ กับดูเปอร์ คือ แบ่งเป็นระบบเสียง ไวยากรณ์ คัพท์ และความหมาย ทั้งยังได้นำเอาตัวแปรทางสังคมมาประกอบไว้เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ของภาษาและสภาพแวดล้อมทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งเขามีความเห็นว่าการจะนำมามีถึงด้วยในการสร้างข้อทดสอบดังแสดงไว้เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 การวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาทางภาษาของ อาร์ เจ ซิลเวอร์แมน และคนอื่น ๆ

ทักษะสื่อความหมาย

ตัวแปรทางสังคม

โครงสร้างภาษา

จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528 : 113) ได้วิเคราะห์ภาษาในเรื่องของทักษะมาลา (modality) และวิธีรับสาร-สื่อสาร ซึ่งทักษะการฟังและการพูดจะมีเนื้อหาภาษา 3 ประเภท คือ ระบบเสียง โครงสร้าง และศัพท์ ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนจะมีเนื้อหาภาษา คือ วิธีเขียน โครงสร้าง และศัพท์ ซึ่งแสดงไว้ในตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาทางภาษาของ จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์

ทักษะมาลา วิธีรับสาร-สื่อสาร	การรับสาร			การสื่อสาร		
	ฟัง			พูด		
การใช้ประสาทหู	ระบบ	โครง-	ศัพท์	ระบบ	โครง-	ศัพท์
การเปล่งเสียง	เสียง	สร้าง		เสียง	สร้าง	
การใช้สายตา	อ่าน			เขียน		
	วิธี	โครง-	ศัพท์	วิธี	โครง-	ศัพท์
การใช้มือ	เขียน	สร้าง		เขียน	สร้าง	

จากตารางและแผนภูมิแสดงการวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาทางภาษาทั้ง 4 ตัวอย่างข้างต้นนี้ สามารถสรุปเฉพาะทักษะการเขียนได้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารภายนอก (external communication) ซึ่งจะมีพฤติกรรมการถ่ายทอดภาษาออกมาในรูปของการใช้สายตาและมือเขียนเพื่อสื่อความหมาย องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่สำคัญของทักษะการเขียนก็คือ ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความหมาย และวิธีเขียน นอกจากนี้ยังอาจคำนึงถึงเรื่องของตัวแปรทางสังคมด้วย ซึ่งการวิเคราะห์แยกแยะภาษาออกเป็นจุดย่อยเช่นนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการทดสอบและวัดผล

นอกจากตัวอย่างการวิเคราะห์เนื้อหาภาษาอังกฤษข้างต้นแล้ว เอ็ม จอห์นสัน (M. Johnson อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528 : 113-114) ได้วิเคราะห์เนื้อหาภาษาด้านทักษะการเขียน เพื่อประโยชน์ในการทดสอบดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเขียน
2. การสร้างประโยค
3. การเขียนตามคำบอก
4. การเขียนเรียงความโดยเสรี
5. การใช้ลีลาและทำเนียบภาษา

จี เอ มิลเลอร์ และ ดี เอ วิลคินส์ (G. A. Miller and D. A. Wilkins อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528 : 116) ได้วิเคราะห์ทักษะภาษาในมิติของเนื้อหา ซึ่งสรุปด้านทักษะการเขียนได้ว่า ทักษะการเขียนเป็นระบบของการสื่อความหมายทางสายตา (visual communication) ภาษาเขียนไม่ได้เป็นการถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษร บนหน้ากระดาษ ทักษะการเขียนนั้นประกอบด้วย

1. ทักษะกลไล ได้แก่ การสะกดตัวอักษร การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
2. ทักษะในการใช้วงศัพท์
3. ทักษะในการใช้ไวยากรณ์
4. การคิดอย่างมีเหตุผล ได้แก่ การเรียบเรียงความคิด ตลอดจนความชัดเจนของการสื่อความหมาย

พอล ไตเดอริช (Paul Diederich cited in William McCobly 1970 : 148-156) ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ (ideas) คือพิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความลุ่มเหตุผล

2. รูปแบบของเรียงความ (form) พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่อง และลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน (flavor) พิจารณาสำนวนการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกในการเขียน (mechanics) พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและไวยากรณ์
5. การใช้คำ (wording) พิจารณาการเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส์ ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 171-177) ได้จำแนกชั้นการเขียนตามสำรบบจำแนกออกเป็น 5 ชั้น ดังได้กล่าวไปแล้ว และยังได้เสนอแนะการสร้างแบบลอบวัดความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเขียนภาษาอังกฤษไว้ตามชั้นต่าง ๆ ดังนี้

ชั้นที่ 1 : ชั้นทักษะกลไก (mechanical skills) คือชั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนด้วยการลอกแบบ (reproduction)

พฤติกรรมผู้เรียน : คัดลอกข้อความภาษาต่างประเทศ

ตัวอย่างข้อสอบ (test item) : Look at the following sentences and copy them.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนสะกดคำให้ถูกต้องจากความจำ

ตัวอย่างข้อสอบ : Write the dialogue, sentences, or poem you have memorized.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนประโยคเทียบแทน

ตัวอย่างข้อสอบ : Recopy the sentence, substituting the words in parentheses for those underlined in the sentence.

ตัวอย่าง : Je vais en ville. (a l'ecole)

ตัวอย่าง : Je vais à l'ecole.

ขั้นที่ 2 : ขั้นความรู้ (knowledge) คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการระลึกได้ (recall)

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนประโยคที่คุ้นเคยตามคำบอก

ตัวอย่างข้อสอบ : Write the sentences you hear dictated.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนกรณวลยกรณต่าง ๆ ที่เรียนมาได้ถูกต้อง
(articles : definite, indefinite ; adjectives: descriptive, demonstrative; plurals, case endings.)

ตัวอย่างข้อสอบ : In the blank, write the appropriate form of the definite article required in the sentence.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนสะกดคำที่คุ้นเคย หรือกรณวลยกรณตามคำบอก

ตัวอย่างข้อสอบ : Listen to the following sentences. Look at the incomplete sentences on your answer sheet and write the missing words in the blanks according to what you hear.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนเครื่องหมายวรรคตอนไปพร้อมกับการเขียนตามคำบอก

ตัวอย่างข้อสอบ : Write the appropriate punctuation marks according to instructions during the dictation.

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนตอบคำถามที่คุ้นเคยให้ถูกต้อง

ตัวอย่างข้อสอบ : Answer the following questions in writing.

ขั้นที่ 3 : ขั้นการถ่ายโอน (transfer) คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถนำความรู้ไปใช้ในโครงสร้างหรือสถานการณ์ใหม่ได้ (application)

พฤติกรรมผู้เรียน : สามารถเลือกข้อความส่วนที่ถูกตัดตามหลักไวยากรณ์จากโครงสร้างที่ให้

ตัวอย่างข้อสอบ : Circle the letter of the appropriate completion.

ตัวอย่างข้อสอบ : Write the sentences you hear dictated.
(recombined material)

พฤติกรรมผู้เรียน : เขียนกริยาส่วนใหม่ตามสิ่งที่กำหนดให้และเปลี่ยนแปลงไวยากรณ์ที่จำเป็น

ตัวอย่างข้อสอบ : Rewrite the following sentences using the cue words.

ตัวอย่างข้อสอบ : Write the appropriate form of the infinitive in the blank.

ตัวอย่างข้อสอบ : Change the following sentences from present to past, future, conditional, and so on.

ตัวอย่างข้อสอบ : Change the following dialogue to a narrative (or narrative to a dialogue).

ตัวอย่างข้อสอบ : Expand each of the following sentences by inserting the word in parentheses (adjectives, adverbs).

- ตัวอย่างข้อสอบ : Rewrite the following sentences in the negative, interrogative, imperative
- ตัวอย่างข้อสอบ : Rewrite the following paragraph, changing all nouns and pronouns from singular to plural and making all other necessary agreements.
- ตัวอย่างข้อสอบ : Construct grammatically correct sentences from the following elements.
- ตัวอย่างข้อสอบ : Rewrite the following sentences, replacing the underlined nouns with pronouns.
- ตัวอย่างข้อสอบ : By using the word in parentheses, combine each of the following pairs of sentences into one and make all necessary changes.
- พหุติกรรมผู้เรียน : เขียนเรียงความแบบที่มีการแนะ (guided compositions)
- ตัวอย่างข้อสอบ : Answer the following questions so that your written responses will form a composition.
(How many people are there in your family?
What are their names ? How old are they ?
What do they like to do ?)
- ตัวอย่างข้อสอบ : Write a composition using the grammatical structure just learned (past, future, conditional, subjunctive).

ขั้นที่ 4 : ขั้นการสื่อสาร (communication) คือ ขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาให้ผู้อ่านเข้าใจ (self-expression)

พฤติกรรมผู้เรียน : แสดงความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกทางการเขียน

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a paragraph, composition, dialog on a topic of your or your instructor's choice (friends, family, hobbies, special interests, unusual activities).

ตัวอย่างข้อสอบ : Describe in writing a magazine picture.

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a narrative of the action in the cartoon series you see.

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a letter to a friend, a foreign pen pal.

ตัวอย่างข้อสอบ : Explain in writing how to do something (cook, sew, play an instrument).

ตัวอย่างข้อสอบ : Write an essay that expresses the presumed thoughts of an inanimate object (chair, pencil, blackboard, tree, refrigerator).

ขั้นที่ 5 ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียน สามารถสังเคราะห์ (synthesis) คือรวบรวมส่วนประกอบย่อย ๆ เข้าเป็นระบบใหญ่ได้

พฤติกรรมผู้เรียน : แสดงความสามารถในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด โดยการเขียน โดยสามารถเลือกใช้ลีลา (style) น้ำเสียง (tone) และการเลือกใช้ภาษา (choice of language) ที่เหมาะสม

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a formal business letter (order merchandise, job application, general inquiry).

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a short story containing narrative, dialog, description, regional dialects.

ตัวอย่างข้อสอบ : Write an essay from a particular point of view (old man, child, lover).

ตัวอย่างข้อสอบ : Write an essay that argues for a particular point of view (politics, morality, education, philosophy).

ตัวอย่างข้อสอบ : Write a personal letter to your five-year-old cousin. Rewrite the same letter to your aunt and uncle.

ตัวอย่างข้อสอบ : Change the tone of a given paragraph (formal to informal, humorous to serious, ironic to factual).

จากตัวอย่างพฤติกรรมผู้เรียน และตัวอย่างข้อสอบดังกล่าว ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นแนวทางในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนของผู้เรียนได้ ซึ่ง รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส์ ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 172-173) ได้เห็นว่า ครูผู้สอนสามารถดัดแปลงตัวอย่างข้อสอบและเกณฑ์ต่าง ๆ นี้ได้ตามความเหมาะสม โดยให้คำนึงถึงผู้เรียน ระดับภาษา และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ฯลฯ ตัวอย่างต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ไม่ได้เป็นตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงตายตัว เป็นเพียงแต่แนวทางสำหรับครูผู้สอนแต่ละคนที่จะกำหนดกฎเกณฑ์หรือวิธีการปฏิบัติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของตน

นอกจากนี้ ดี เอ วิลกินส์ (D. A. Wilkins อ้างถึงใน อัลจรรยา วงศ์โสธร 2528 : 409-410) ได้เสนอมাত্রการประเมินผลทักษะการเขียนตามความสามารถของผู้ใช้ภาษา ซึ่งมีทั้งหมด 7 ระดับ จากระดับเริ่มเรียน คือ ระดับที่ 1 ถึง ระดับที่ 7 ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ช้า ๆ ได้ แต่ยังมีผิดต้องแก้ไข และพอที่จะเปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a pencil. หรือ She is writing with a pen. ได้

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีผิดไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่อง

กันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเพื่อความที่ให้ได้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษา (style) ของการเขียนไม่ได้ และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 สามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และเขียนรายงานเหตุการณ์ ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ ความสามารถในการเขียนพลิกแพลงวิธีการต่าง ๆ ยังมีน้อยมาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น บรรยาย พรรณมาจากเรื่องหนึ่ง ไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่ และยังคงเขียนไม่คล่องเท่าการเขียนภาษาไทย เพราะยังติดรูปแบบการเขียนของภาษาไทยอยู่ สามารถเขียนวิธีต่าง ๆ ตามความต้องการได้ มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนัก และมีการเขียนที่ช้ากว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความได้ทุกแบบ และเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนเลย มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียน และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม การเขียนนั้นจะแตกต่างจากเจ้าของภาษาในเรื่องของการใช้ศัพท์บางคำที่ผิดลีลาภาษาและยังเขียนได้ช้ากว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือจะถูกจำกัดเฉพาะความรู้และเข้าใจปัญหาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของ ผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

วิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน อาจแยกพิจารณาประเด็นที่สำคัญ ๆ

ได้ 3 ประเด็น คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนเพียงอย่างเดียว หรือ การวัดทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่น ๆ ในการวัดเฉพาะทักษะการเขียนเพียงอย่างเดียว ได้แก่ การคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ การเขียนบรรยายภาพ เป็นต้น ส่วนการวัดทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง-การเขียน การอ่าน-การเขียน การพูด-การเขียน

และการเขียน-การอ่าน ฯลฯ หมายความว่า ผู้เรียนอาจเขียนตามคำบอก เขียนสรุปความ จากเรื่องที่ตนได้ฟังหรือได้อ่าน หรืออ่านเรื่องที่ตนเขียนให้ผู้อื่นฟัง เป็นต้น

2. การวัดจุดย่อย หรือ การวัดรวมสรุป

ก. การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน เช่น ผู้เรียนเติมเครื่องหมาย วรรคตอนลงในประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้

2. การเขียนเกี่ยวกับไวยากรณ์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ผู้เรียนเขียนเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันกาล (present tense) เป็นอดีตกาล (past tense) สำหรับการวัดผลเรื่องกาล (tense)

3. การเรียงคำในประโยค เช่น ผู้เรียนเขียนเรียงคำต่าง ๆ ที่กำหนดให้ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

4. การสะกดคำ เช่น ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ตามคำบอก หรือเขียนแก้คำที่สะกดมาผิดให้ถูกต้อง

ข. การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน มีตัวอย่างดังนี้

1. การเขียนตอบคำถาม

2. การเขียนข้อความต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น

เขียนเรียงความตามแนวทางที่กำหนดให้หรือเขียนโดยเสรี

เขียนย่อความ และจดหมาย

เขียนบรรยายภาพ

เขียนอธิบายวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

เขียนบทสนทนา หรือเติมข้อความที่ขาดหายไปให้บทสนทนาสมบูรณ์

เขียนรายงาน ประกาศ คำชี้แจง ข่าว เป็นต้น

3. การเขียนเรียงประโยคที่สลับสับเปลี่ยนให้เรียงตามลำดับเหตุการณ์

และเหตุผล

4. การเขียนข้อความตามคำบอก

5. การเขียนกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ
6. การเขียนบทละครสั้น ๆ
7. การเขียนร้อยกรองในรูปแบบต่าง ๆ

3. การวัดทักษะการเขียนโดยตรง หรือ โดยทางอ้อม ในการวัดทักษะ

การเขียนโดยตรงก็คือ การให้ผู้เรียนลงมือเขียนจริง ๆ แต่ในทางปฏิบัติ บางครั้งก็มีอุปสรรค บางประการจึงจำเป็นต้องวัดโดยทางอ้อม คือ ใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียนหรือความสามารถ ด้านการเขียน เช่น วัดความสามารถของผู้เรียนที่จะบอกได้ว่า ข้อความที่กำหนดให้มี ประโยคใดที่ไม่มีเมื่อความที่ เกี่ยวข้องกับข้อความนั้น (irrelevant) และให้ผู้เรียนระบุ ประโยคนั้นออกมา ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการระลึกได้ (recognition) และเมื่อผู้เรียนมีความสามารถในระดับนี้แล้ว ก็จะสามารถถ่ายโอนไปใช้ในระดับการเขียนจริง (production) ได้ ดังนั้นครูผู้สอนอาจจะจัดการฝึกให้เกิดทักษะการเขียนโดยวิธีทางอ้อม เสียก่อน แล้วค่อย ๆ พัฒนาไปสู่การเขียนจริง และในการเขียนจริงก็จะสามารถเริ่มจาก ง่ายขึ้น ๆ ไปจนถึงขั้นที่ยาก ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะและความสามารถในการเขียน ด้วยตนเอง

การตรวจให้คะแนน

ในการทดสอบทักษะการเขียนนั้น มีวิธีการตรวจให้คะแนนหลายวิธีด้วยกัน ซึ่งมี ผู้เสนอเกณฑ์การทดสอบตลอดจนเกณฑ์การตรวจให้คะแนนไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

รีเบคกา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1977 : 220-260) ได้ เสนอแนะการทดสอบทักษะการเขียนและการตรวจให้คะแนนโดยแบ่งตามหัวข้อย่อยของทักษะ เขียนแบบต่าง ๆ ซึ่งจะสรุปเฉพาะบางตัวอย่างที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

1. การคัดลอก (copying)

ในเรื่องของการคัดลอกนี้ ผู้สอนจะให้คะแนนงานของผู้เรียนโดยคำนึงถึง ความถูกต้อง (accuracy) ของการคัดลอกตัวอักษรหรือประโยคต่าง ๆ ผู้สอนจะต้องเข้มงวด ในเรื่องของลายมือซึ่งต้องเป็นลายมือที่เขียนแล้วอ่านได้ และต้องตรวจแก้ทั้งในเรื่องของ การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอนด้วย

2. การทดสอบด้านคำศัพท์โดยการเขียน

2.1 การทดสอบเกี่ยวกับรูปภาพ (picture tests) ผู้สอนสามารถใช้รูปภาพเป็นตัวแนะ (cues) ในการสอนและทดสอบได้ในทุกระดับ โดยจะต้องระมัดระวังในเรื่องของการเลือกภาพที่เหมาะสมชัดเจน ไม่ใช้ภาพที่กำกวม ก่อให้เกิดการตีความภาพผิด และหากเป็นไปได้แล้ว ในการตรวจให้คะแนนนั้น ครูผู้สอนสามารถเปิดโอกาสให้มีคำตอบที่ถูกต้องได้หลายคำตอบ

ตัวอย่างเช่น Answer the questions according to the pictures.

ตัวแนะ :

What is it ?

คำตอบ :

a house ; the house ; It's a house.

2.2 การแต่งประโยค (sentence construction) ให้ผู้เรียนใช้คำที่กำหนดให้ แต่งประโยคเพื่อแสดงความเข้าใจความหมายของศัพท์ต่าง ๆ ข้อสอบแบบนี้เหมาะสำหรับทั้งผู้เรียนระดับปานกลางและระดับสูง ผู้สอนควรกำหนดคะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้อเป็น 2 คะแนน คือ เป็นคะแนนความเข้าใจ (comprehension) 1 คะแนน และคะแนนการเขียนให้ถูกต้อง (accuracy of expression) อีก 1 คะแนน

เช่น ตัวแนะ : to knock.

คำตอบ : The man is knocking at the door.

3. การทดสอบด้านไวยากรณ์โดยการเขียน

การแต่งประโยค (sentence construction) ผู้เรียนจะต้องฝึกแต่งประโยคจากกลุ่มคำที่ผู้สอนคัดเลือกมาให้ซึ่งอาจประกอบด้วย คำนาม สรรพนาม คุณศัพท์ กริยา และคำวิเศษณ์

เช่น ตัวแนะ : Yesterday/aunt/go/church

คำตอบ : Yesterday my aunt went to church.

ตัวนะ : Yesterday/tall/man/go/town

คำตอบ : Yesterday the tall man went into town.

ตามความเห็นของวราลีตีนั้น ข้อสอบแบบนี้อาจตรวจให้คะแนนแบบ
ปรนัย (objective) ถ้าข้อสอบแบบนี้มีคำตอบที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียว คือผู้เรียนจะ
แต่งประโยคที่เหมาะสมจากคำที่กำหนดให้ได้ประโยคเดียว ผู้สอนก็อาจกำหนดระบบการให้
คะแนนที่เฉพาะเจาะจงสำหรับส่วนประกอบของประโยค (element of the sentence)
แต่ละส่วน เช่น

hier/tante/aller/église

Hier ma tante (1) est (2) allée (3) à l'église (4).

1. 1 คะแนนสำหรับคำนำหน้านาม (determiner) ที่เหมาะสม :
นามเอกพจน์ (เพศหญิง)
2. 1 คะแนนสำหรับกริยานุเคราะห์ (auxiliary) ที่ถูกต้อง : est
3. 2 คะแนนสำหรับรูปกริยาที่ถูกต้อง (past participle) :
1 คะแนน สำหรับ allée และ 1 คะแนนสำหรับตัวลงท้าย (ending)
4. 1 คะแนนสำหรับการใช้คำบุพบท (preposition) และคำที่ใช้กำกับ
ไว้หน้าคำนาม (article) ได้อย่างเหมาะสม

รวมคะแนนแต่ละประโยค เท่ากับ 5 คะแนน

อย่างไรก็ตาม หากสามารถแต่งประโยคที่ยอมรับได้จากคำที่กำหนดให้ได้
หลายประโยค การกำหนดการให้คะแนนแบบดูประโยคโดยรวม (global score) ก็จะเป็น
เรื่องที่ยากกว่า

เช่น aunt/go/church/pray

สามารถแต่งประโยคต่าง ๆ ได้เป็น

My aunt goes to church to pray.

When my aunt goes to church, she prays.

If my aunt were able to go to church, she would pray.

My aunt has to go to church to pray.

จากตัวอย่างนี้ ผู้สอนอาจกำหนดคะแนนให้ 4 คะแนน สำหรับแต่ละประโยค โดยพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมโดยรวมของประโยค

4. การเขียนตามคำบอก

วาเล็ท ได้ สอนแนะการให้คะแนนการเขียนตามคำบอก ว่า ผู้สอนสามารถให้คะแนนได้ทั้งแบบเป็นคำหรือเป็นวลี ซึ่งสิ่งสำคัญอันเป็นหลักในการพิจารณาการให้คะแนนนั้นอยู่ที่การใช้ระบบการให้คะแนนอย่างแน่นอนและสม่ำเสมอ (consistent)

4.1 การให้คะแนนเป็นคำ

หน่วยพื้นฐานที่จะให้คะแนนอาจเป็นแต่ละคำ ๆ โดยในหนึ่งคำนั้นจะนับที่ผิดในแต่ละคำเพียงครั้งเดียว เพราะผู้เรียนที่เว้นไม่เขียนคำนั้นไม่ควรจะถูกหักคะแนนน้อยกว่าผู้เรียนที่พยายามเขียนคำแต่เขียนผิดหลายอย่างในคำเดียว การให้คะแนนเป็นคำนี้มีระบบการให้คะแนนที่ต่างกันอยู่ต่าง ๆ ดังนี้

1. หัก 1 คะแนน สำหรับคำที่เขียนผิดหรือละไว้ไม่เขียน
2. หัก $\frac{1}{2}$ คะแนน สำหรับคำที่ผู้เรียนจำได้แต่สะกดผิด และหัก 1 คะแนน สำหรับคำที่เขียนโดยจำไม่ได้ หรือละไว้ไม่เขียน
3. หัก $\frac{1}{4}$ คะแนน สำหรับการเน้นเสียงที่ผิดหรือไม่เน้นเสียงไว้หัก $\frac{1}{2}$ คะแนน สำหรับคำที่พอจำได้ แต่สะกดคำผิด หัก 1 คะแนน สำหรับคำที่จำไม่ได้เขียนผิด หรือละไว้ไม่เขียน
4. เช่นเดียวกับข้อ 3. แต่จะหัก 1 คะแนนสำหรับคำที่เขียนหน่วยคำผิดพลาด (a morphological error) เช่น การเขียนกริยาผิด หรือเขียนพยัญชนะท้ายคำคุณศัพท์ผิด

โดยทั่วไปแล้ว หากมีการเขียนคำเติมผิดซ้ำอีก จะไม่หักคะแนนเพิ่ม
คือจะถือว่าผิดตำแหน่งเดียว (one error) โดยจะหักคะแนนเฉพาะครั้งแรก

การให้คะแนนแบบข้อ 1. เน้นความถูกต้องสมบูรณ์ คือผู้เรียนที่เขียน
เกือบถูกก็จะได้คะแนนมากกว่าผู้ที่ละไว้ในเขียน ส่วนแบบข้อ 3 และ 4 มีรายละเอียด
ปลีกย่อยมาก และต้องใช้เวลาในการตรวจมากกว่า มีข้อแนะนำว่าผู้สอนควรเลือกระบบ
การตรวจให้แน่นอนว่าจะใช้แบบใด และให้ใช้แบบนั้นเสมอ

4.2 การให้คะแนนเป็นวิธี สามารถใช้ระบบการตรวจต่าง ๆ
เช่นเดียวกับการให้คะแนน แบบข้อ 1-4 ข้างต้น

5. การเขียนเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบทักษะนี้ ผู้สอนควรคำนึงว่างานที่ผู้เรียนเขียนนั้น เจ้าของ
ภาษาอ่านแล้ว เข้าใจหรือไม่ ถ้าเจ้าของภาษาอ่านเข้าใจก็ถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จ
ในการสื่อสาร ถ้าเจ้าของภาษาอ่านเข้าใจได้ด้วยความยากลำบากก็แสดงว่าความพยายาม
สื่อสารของผู้เรียนสำเร็จเพียงบางส่วนเท่านั้น

วาเล็ต ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

5.1 การเขียนเรียงความ โดยมีการแนะแนวทาง (directed
composition) อาจทำได้ด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น

5.1.1 ให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ (visual cues) วิธีนี้ผู้สอน
ควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการอะไรจากการทดสอบ เช่น

ก. ฉายฟิล์มสไลด์ให้ผู้เรียนดู อาจเป็นภาพชุดที่แสดงการ
กระทำ รอบที่ล่องก็ฉายให้ดูทีละภาพ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนประโยคบรรยายภาพ แล้วจึงฉายให้
ผู้เรียนดูทั้งเรื่องอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบคำตอบ หรือผู้สอนอาจใช้วิธีการเล่าเรื่องหรือถาม
คำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฉายให้ดู แล้วจึงให้ผู้เรียนเขียนเรียงความ

การให้คะแนนแต่ละภาพอาจให้ดังนี้ (เมื่อคะแนนเต็มแต่ละ
ภาพเท่ากับ 5 คะแนน)

ให้ 2 คะแนนสำหรับประโยคที่เขียนได้เหมาะสมกับภาพ และ
 บวกอีก 3 คะแนน ถ้าเขียนประโยคได้ถูกไวยากรณ์และใช้คำศัพท์ถูกต้องแม้ว่าจะเขียนสะกด
 คำศัพท์ผิดไปบ้าง หรือ บวกให้เพียง 2 คะแนน ถ้าประโยคนั้นสามารถอ่านเข้าใจได้ แต่
 ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 1 คะแนน ถ้าประโยคนั้น เจ้าของภาษา
 เองยังอ่านเข้าใจยาก

ข. ผู้สอนเตรียมภาพชุดที่เป็นเรื่องให้ผู้เรียนดู อาจเป็นภาพชุด
 จากนิตยสาร ภาพชุดการ์ตูน หรือ ภาพการ์ตูนที่วาดด้วยมือ เป็นต้น แล้วให้ผู้เรียนเขียน
 เล่าเรื่องจากภาพชุด

แนวการตรวจให้คะแนน สามารถทำได้เช่นเดียวกับตัวอย่าง
 การฉายฟิล์มลึ่ตรีบ

5.1.2 ให้ตัวแนะโดยการพูด (oral cues) การให้ตัวแนะแบบนี้
 เกี่ยวข้องกับทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่ามี การ
 ทดสอบทักษะ 2 ทักษะไปพร้อม ๆ กัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะการเขียน การให้ตัวแนะด้วย
 การพูดก็ต้องง่ายพอที่ผู้เรียนจะฟังเข้าใจ เช่น

ให้ผู้เรียนฟังการสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์ระหว่างนายจ้าง
 กับผู้มาสมัครงาน แล้วให้ผู้เรียนเขียนบรรยายเกี่ยวกับผู้มาสมัครงาน

การให้คะแนนสำหรับการเขียนบรรยายอาจให้ดังนี้ (เมื่อ
 คะแนนเต็ม 5 คะแนน)

ให้ 2 คะแนน สำหรับเนื้อหาที่เขียนบรรยายได้ถูกต้อง และ
 บวกให้อีก 3 คะแนน ถ้าใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้องแม้จะเขียนสะกดผิดบ้าง หรือ
 บวกให้เพียง 2 คะแนนถ้าข้อความนั้นอ่านแล้วเข้าใจได้ แม้ว่าจะใช้คำศัพท์และไวยากรณ์
 ผิดบ้าง หรือบวกให้เพียง 1 คะแนน ถ้าข้อความนั้นเจ้าของภาษาเองอ่านแล้วเข้าใจยาก

5.1.3 ให้ตัวแนะโดยการเขียน (written cues) โดยปกติแล้ว
 ทักษะการเขียนมักให้ตัวแนะที่เป็นตัวเขียน ซึ่งอาจเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนก็ได้ เช่น

ก. ให้เขียนข้อความสั้น ๆ (notes) หรือจดหมายล้วนตัว ตาม
คำแนะนำที่กำหนดให้

การให้คะแนน สามารถใช้แนวเดียวกับ การเขียนโดยให้ฟัง
การสัมภาษณ์ที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

ข. ให้เขียนเต็มข้อความในแบบฟอร์มต่าง ๆ เช่น ให้ผู้เรียน
กรอกข้อมูลในแบบฟอร์มขออนุญาตทำใบขับขี่รถยนต์ หรือแบบฟอร์ม ใบสมัครที่เป็นภาษา
ต่างประเทศอื่น ๆ

การให้คะแนนอาจให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับแต่ละช่องว่างที่
เขียนเต็มได้ถูกต้อง

5.2 การเขียนเรียงความอย่างอิสระ (free composition)

การเขียนอย่างอิสระนี้มุ่งให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการคิดลำดับความคิด การเลือกใช้
คำศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ กล่าวคือ ให้ผู้เรียนถ่ายทอด
ความรู้สึกรากคิดของตนออกมา โดยการเขียน

การเลือกหัวข้อสำหรับให้ผู้เรียน เขียน นับเป็นปัจจัยสำคัญ หัวข้อ
ที่ดีคือ หัวข้อที่ไม่ยากนัก เป็นหัวข้อที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการเขียน เพราะผู้เรียน
ควรใช้ความพยายามในการแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหาของเรื่องที่เขียน

การเขียนเรียงความอย่างอิสระนี้ มีอุปสรรค 2 ประการ กล่าวคือ
ต้องใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมาก และคะแนนก็ค่อนข้างขาดความเป็นปรนัย คือ ผู้สอน
หลายคนตรวจงานเขียนขึ้นเดียวกันนี้อาจให้ระดับคะแนนต่างกันไป ยิ่งไปกว่านั้น ผู้สอนคนเดียว
ตรวจงานชิ้นหนึ่งแล้วมาตรวจซ้ำอีกครึ่งหนึ่ง ก็ยังมักจะให้คะแนนต่างไปจากครั้งแรก อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม การทดสอบการเขียนเรียงความนี้ยังนับเป็นสิ่งสำคัญซึ่งจะละเลยไม่ได้ เนื่องจาก
การเขียนเรียงความนี้ยังเป็นศิลปะที่ผู้เรียนจะได้รับความคล่องแคล่วทางภาษาจากการฝึก
โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับสูง

การเขียนเรียงความนับเป็นประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับผู้เรียน ระบบการให้คะแนนก็ควรจะมีการตรวจแก้ไขให้ผลป้อนกลับไปให้ผู้เรียนทราบ คือ ผู้เรียนควรจะได้รับข้อมูลว่าตนควรปรับปรุงการเขียนในเรื่องใดบ้าง ไม่ใช่เพียงแต่ได้รับคะแนนรวมหรือเกรดของงานเขียนเท่านั้น

รีเบคคา เอ็ม วาเล็ท (Rebecca M. Valette 1977 : 255-257) ได้เสนอแนะตัวอย่างของระบบการให้คะแนนการเขียนเรียงความ 3 แบบ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้สอนได้กำหนดระบบการตรวจของตนเองขึ้นได้ กล่าวคือ

1. การประเมินส่วนประกอบเฉพาะ (rating specific elements) วิธีนี้ผู้สอนจะบอกให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่าจะประเมินผลส่วนประกอบเฉพาะต่าง ๆ ของงานเขียน ตัวอย่างเช่น การเขียนเรียงความโดยมีพื้นฐานด้านคำศัพท์ ผู้สอนจะกำหนดคำศัพท์สำคัญ (key word) ไว้ให้ 10 คำ ผู้เรียนจะได้ 1 คะแนนสำหรับคำแต่ละคำที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง นอกจากการให้คะแนนเป็นคำแล้ว ผู้สอนจะประเมินเรียงความทั้งเรื่อง โดยแบ่งการประเมินเป็น ดีเด่น (outstanding) น่าพอใจ (satisfactory) หรือ ไม่น่าพอใจ (unsatisfactory) อาจมีการตรวจให้เห็นถึงข้อบกพร่องในการเขียน (writing error) โดยคาดหวังให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นด้วย

2. การใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้สอนเตรียมขึ้น (teacher-prepared rating scale) วิธีนี้ผู้สอนจะกำหนดลงไปว่าจะตรวจให้คะแนนของเรียงความในด้านใดบ้าง ซึ่งอาจกำหนดองค์ประกอบที่จะตรวจออกเป็นมาตราส่วนประเมินค่าดังต่อไปนี้

การเรียบเรียงข้อความ (organization)	: ดีเลิศ	6 5 4 3 2 1	ไม่ปรากฏ
การใช้ถ้อยคำอย่างชัดเจน (clarity of expression)	: เจ้าของภาษา อ่านเข้าใจได้ โดยง่าย	6 5 4 3 2 1	เจ้าของภาษา อ่านแล้วไม่ เข้าใจ
ความกว้างขวางของวงศัพท์ (breadth of vocabulary)	: ใช้ศัพท์อย่าง มีจินตนาการ	6 5 4 3 2 1	ใช้ศัพท์ที่พบ มากซ้ำ ๆ

มีข้อเสนอแนะว่า ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับระบบการให้คะแนนก่อนที่จะให้ผู้เรียนทำข้อสอบ เขียนเรียงความ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบว่าควรให้ความสนใจในประเด็นใดของการเขียนเรียงความเป็นพิเศษบ้าง

3. การใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนเตรียมขึ้น (student-prepared rating scale) วิธีนี้เป็นโครงการที่ใช้เวลา 2 วัน ในวันแรกนั้น ผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน ให้แต่ละกลุ่มแต่งเรียงความจากหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดให้ ผู้สอนจะคอยเข้าไปช่วยตามกลุ่ม เช่น ช่วยตอบคำถาม และตรวจแก้ไข เมื่อแต่ละกลุ่มแต่งเสร็จและงานเขียนได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดในการสะกดคำและข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์แล้ว ก็ให้ผู้เรียนในกลุ่มที่ลายมือสวยคัดลอกเรียงความของกลุ่มตนไว้

ในวันที่ 2 ผู้สอนจะแจกสำเนาของเรียงความที่ผู้เรียนแต่งเป็นกลุ่มในวันแรก ออกแบ่งผู้เรียนเป็นเดี่ยว ๆ เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มซึ่งต่างจากวันแรก แล้วให้ผู้เรียนจัดอันดับงานเขียนตามความชอบ ขึ้นต่อไปก็ลอกอันดับการจัดบนกระดานเพื่อเปรียบเทียบงานเขียนที่จัดอยู่ในอันดับต้นกับอันดับท้าย เพื่อพิจารณาว่าองค์ประกอบใดที่ทำให้งานอยู่ในระดับที่ต่างกัน แล้วจดยการองค์ประกอบเหล่านั้นลงบนกระดานซึ่งอาจจะมี : จินตนาการ การเรียบเรียง ข้อความ ความยาวของประโยค การเลือกใช้คำศัพท์ ฯลฯ แล้วจัดกลุ่มตัวเลขไว้หลังองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ เช่น

จินตนาการ 5 3 1

แล้วให้ผู้เรียนใช้มาตราส่วนประเมินค่านี้กับงานเขียนกลุ่มทั้งหมด แล้วรวมคะแนนทั้งหมด (total score) ของแต่ละเรื่อง เรียงความที่ผู้เรียนพิจารณาว่าดีที่สุดในจะได้คะแนนมากที่สุด เรียงความที่คุณภาพต่ำที่สุดก็จะได้คะแนนน้อยที่สุด การร่างมาตราส่วนขึ้นใหม่นี้จะรวมถึง การเพิ่ม การแบ่งประเภทที่สำคัญ และการเปลี่ยนแปลงการให้น้ำหนักความสำคัญขององค์ประกอบเฉพาะบางประเภท เช่น ในกรณีที่เราพบว่า เรื่องของจินตนาการมีความสำคัญกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เราอาจกำหนดมาตราส่วนให้มากขึ้นได้ เช่น

จินตนาการ 10 6 2

ครูผู้สอนอาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนสร้างขึ้นดังกล่าวนี้ ในการตรวจให้คะแนนการทดลองเขียนเรียงความในภายหลังต่อไปก็ได้

ฮาโรลด์ แมตเซน (Harold Madsen 1983 : 101-122) ได้กล่าวถึงแบบสอบการเขียนว่ามีความหลากหลายเนื่องมาจากมีองค์ประกอบ (factors) ที่สามารถประเมินได้มากมายหลายเรื่อง กล่าวคือ กลไกการเขียน (mechanics) ซึ่งหมายรวมถึงการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเหมาะสมของเนื้อหา การเลือกใช้คำ ศิลปะการเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การจัดลำดับเรื่อง การใช้เครื่องหมายเชื่อมรูปเรื่อง (cohesion) ความเป็นเอกภาพ (unity) ความเหมาะสมต่อผู้ฟังหรือผู้อ่าน หัวเรื่อง และโอกาส ตลอดจนเรื่องของเหตุผล (logic) และลีลาการเขียน (style)

นอกจากนี้ แมตเซน ยังได้เสนอวิธีการประเมินผลการเขียนและการตรวจให้คะแนนในขั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) จนถึง ขั้นการเขียนอิสระ (free writing) ดังจะกล่าวสรุปโดยเฉพาะในเรื่องของการตรวจให้คะแนนดังนี้

1. วิธีประเมินขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) เช่น การคัดลอก (copying) การฝึกขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงประพจน์ (discourse) ที่ขยายยาวขึ้น และทราบถึงเรื่องของกลไกในการเขียน โดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความจากตารางเทียบแทนต่าง ๆ เป็นต้น

การตรวจให้คะแนนนั้น มีวิธีการเช่นเดียวกับในเรื่องของการเขียนตามคำบอก ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป กล่าวคือ สามารถให้คะแนน โดยวิธีการหัก 1 คะแนนต่อที่ผิด (error) 1 แห่ง จาก 100 คะแนน

2. วิธีประเมินการเขียนขั้นเริ่มต้น (beginning writing) เช่น การเขียนตามคำบอก (dictation) เป็นแบบสอบที่ใช้ได้ง่ายมาก และสามารถให้ข้อมูลในเรื่องของความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ถ้าผู้สอนเตรียม ไข่และตรวจให้คะแนนอย่างถูกต้อง

การตรวจให้คะแนนการเขียนตามคำบอก แมตเซน แนะนำว่าวิธีที่ดีที่สุดในการตรวจให้คะแนนก็คือ หัก 1 คะแนนต่อที่ผิด (error) 1 แห่ง แม้จะดูเหมือนว่าเป็นการยุติธรรมกว่าที่จะหักคะแนนการเขียนผิดอย่างร้ายแรง (serious errors) ให้มากกว่าการเขียนที่ผิดเพียงเล็กน้อย แต่จากประสบการณ์ในทางปฏิบัติแล้ว พบว่า วิธีนี้เสียเวลามาก ไม่ค่อยได้ผลดังที่ต้องการและเชื่อถือไม่ได้ การใช้วิธีหัก 1 คะแนนต่อที่ผิด 1 แห่งนี้ จะเป็นการให้คะแนนที่เที่ยงตรง รวดเร็ว และเชื่อถือได้ ซึ่งการเขียนผิดในที่นี้หมายรวมถึง การละไว้ไม่เขียน หรือการเขียนเติมคำเกิน การเขียนลำดับคำสลับกัน ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ เป็นต้น (โดยมีข้อยกเว้นหนึ่งข้อคือ จะหักคะแนน 1 คะแนน เมื่อเขียนคำหนึ่ง ๆ ผิดเพียงครั้งเดียว หากเขียนคำนั้นผิดซ้ำอีกก็ไม่ต้องหักคะแนนซ้ำ)

วิธีง่าย ๆ ในการจัดคะแนนสำหรับการเขียนตามคำบอกนั้น มักจะใช้วิธีกำหนดจำนวนคะแนนที่แน่นอน โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงจำนวนคำในข้อความ ถ้าข้อสอบเขียนตามคำบอกไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อสอบทั้งฉบับ ก็สามารถกำหนดให้คะแนนเต็มเป็น 100 คะแนน แล้วลองรวมจำนวนคำที่เขียนผิด หากไม่มีผู้เรียนคนใดเขียนผิดถึง 100 คำแห่ง ผู้สอนก็สามารถหักจำนวนที่ผิดจาก 100 คะแนนได้ ถ้ามีผู้เขียนบางคนเขียนผิดเกินกว่า 100 คำแห่ง ผู้สอนก็สามารถหารครึ่งของจำนวนที่ผิดของทุก ๆ คนเสียก่อนแล้วจึงค่อยหักคะแนนที่หารมาได้ออกจากคะแนนเต็ม 100 ของผู้เรียน

อาจสรุปได้ว่า ข้อความที่จะนำมาทดสอบการเขียนตามคำบอกนั้น ควรจะมีความยาวประมาณ 75-100 คำ

3. วิธีประเมินการเขียนอิสระ (free writing) ในการตรวจเรียงความนั้น การที่ผู้สอนกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนในการตรวจนั้น ก่อให้เกิดผลดีหลายประการ เช่น การประเมินเพียงองค์ประกอบบางอย่างจะช่วยให้ผู้ตรวจนั้นให้คะแนนงานเขียนได้อย่างแม่นยำ (accurately) และสม่ำเสมอ (consistently) และยังช่วยให้การตรวจให้คะแนนงานเขียนรวดเร็วขึ้นอีกด้วย

วิธีการตรวจให้คะแนนงานเขียนอย่างมีแบบแผนนั้น แมตเซนได้สรุปแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ วิธีการวิเคราะห์ (analytical method) และวิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง (holistic method)

3.1 วิธีการวิเคราะห์ (analytical method) เป็นวิธีที่มุ่งแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน ซึ่งมีแนวปฏิบัติได้หลายอย่าง ตัวอย่างเช่น วิธีการหักคะแนน (points-off method) เริ่มตัวช่วยให้ผู้เรียนมีอยู่ 100 คะแนน หรือเกรด A แล้วต้องเสียคะแนนหรือลดระดับเกรดลงจากข้อบกพร่องของงานเขียน สิ่งที่คุณสอนจะพิจารณาในการตรวจให้คะแนน คือองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลไกการเขียน (mechanics) ซึ่งรวมถึงเรื่องการขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน โดยเฉพาะเครื่องหมายวรรคตอนท้ายประโยค

การสะกดคำ (spelling) ในเรื่องนี้ จะไม่หักคะแนนข้อผิดพลาดที่เขียนผิดซ้ำอีก

ไวยากรณ์ (grammar) จะรวมเรื่องพื้นฐานทั้งหลายที่ได้สอนไปแล้ว เช่น ความหมายของประโยค กาลของกริยา และการเรียงลำดับคำ

การจัดลำดับเรื่อง (organization) เรื่องนี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญของงานเขียน

การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary choice)

นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ระบบการหักคะแนนดังต่อไปนี้ คือกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1-2 ตำแหน่ง : หัก 1 หน่วย (เช่น A เป็น A⁻ /
100 คะแนน เป็น 95 คะแนน)

ข้อผิดพลาด 3-5 ตำแหน่ง : หัก 2 หน่วย

ข้อผิดพลาด มากกว่า 5 ตำแหน่ง : หัก 3 หน่วย

หรือ ผู้สอนอาจให้น้ำหนักของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากเป็น 2 เท่า หรือ 3 เท่า ของข้อผิดพลาดด้านกลไกการเขียน และสำหรับองค์ประกอบสำคัญ ๆ เช่น การเรียบเรียงข้อความอาจมีน้ำหนักเป็น 2 เท่าของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์

แนววิเคราะห์อีกแบบหนึ่งนั้น ตรงกันข้ามกับกระบวนการแบบแรกที่กำลังกล่าวมาข้างต้น คือ เราจะให้คะแนนสำหรับงานเขียนในแต่ละองค์ประกอบไว้ ตัวอย่างเช่น

กลไกการเขียน	20 %
การเลือกใช้คำศัพท์	20 %
ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30 %
การคัดลำดับเรื่อง	30 %

3.2 วิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง (holistic method) วิธีนี้ ผู้สอนจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (communication) โดยจะพิจารณาดูว่า เรียงความทั้งเรื่องนั้นสื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก โดยจะไม่นับตำแหน่งที่ผิดเพียงแต่ลดเกรดจาก A เหลือเป็น A⁻ ในการใช้ความรู้สึกในการประเมินงานเขียนแบบนี้จะมีการเปรียบเทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ด้วย การให้คะแนนด้วยวิธีนี้อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มีความมั่นใจในการตรวจเท่ากับการให้คะแนนข้อสอบการสะกดคำหรือข้อสอบไวยากรณ์ ซึ่งมีความเป็นปรนัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งสำหรับการประเมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ซับซ้อน

นอกจากนี้ เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton 1975 : 133-139) ก็ได้กล่าวถึง การทดสอบการเขียน เรียงความและวิธีการให้คะแนนงานเขียนไว้อย่างน่าสนใจ กล่าวคือ แม้ว่าจะมีงานวิจัยในอดีตต่าง ๆ ที่แสดงถึงความไม่น่าเชื่อถือของการทดสอบการเขียน เรียงความก็ตาม การเขียน เรียงความก็ยังเป็นวิธีที่ใช้วัดประเมินทักษะการเขียนกันอย่างกว้างขวาง เพราะความสามารถของผู้เรียนในการเรียบเรียงความคิดของตนและถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้ถ้อยคำของตนเองนั้น เป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในชีวิตจริง ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงสามารถใช้เรียงความทั้งเรื่องเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเขียน และใช้เป็นผลบ่อนกลับ (backwash effect) ของการสอบได้เป็นอย่างดี ยิ่งไปกว่านั้น หากผู้สอนสามารถใช้วิธีการให้คะแนนการเขียน เรียงความที่มีความเชื่อถือได้มากขึ้น การวัดทักษะการเขียนของผู้เรียนด้วยวิธีนี้ก็จะเป็นการทดสอบที่เชื่อถือได้มากกว่าแบบสอบวัดความรู้ไวยากรณ์ที่เป็นแบบปรนัย

เจ บี ฮีตัน ได้เสนอวิธีการให้คะแนนงานเขียนที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งต่อไปนี้ คือ วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (impression method) และวิธี

ที่อาศัยการวิเคราะห์ (analytic method)

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (impression method)

วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจ 1 คน หรือมากกว่า 1 คน ให้คะแนนรวมเป็นคะแนนเดี่ยว ๆ (single mark) โดยขึ้นกับความรู้สึกที่มีต่องานเขียนโดยรวมทั้งหมด โดยเหตุที่เรียงความเรื่องหนึ่งอาจประทับใจผู้อ่านคนหนึ่ง แต่ไม่น่าสนใจสำหรับผู้อ่านอีกคนหนึ่ง จึงอาจเป็นเรื่องของข้อที่ว่า ผู้ตรวจจะชอบงานเขียนชิ้นนั้น ๆ หรือไม่ ดังนั้นคะแนนจึงมีความเป็นอัตนัยสูง ซึ่งขึ้นกับการตัดสินใจที่อาจมีข้อผิดพลาดได้ คือ อาจถูกกระทบกระเทือนจากความเหนื่อย ความสะเพร่า หรือ ความอคติ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถ้าการประเมินนั้นอาศัยการตัดสินหลาย ๆ ข้อ คะแนนที่ได้ก็จะน่าเชื่อถือมากขึ้น

โดยทั่วไป วิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้นแล้ว รวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เขียน

ตัวอย่างการตรวจเรียงความ 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน ประเมินผลเรียงความโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 คะแนน (five-point scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10 (?)
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5 (?)

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนที่ผู้ตรวจประเมินให้อย่างมาก (ดังตัวอย่างเรียงความเรื่องที่ 3) ก็จะมีการตรวจให้คะแนนงานเขียนชิ้นนั้น ๆ ใหม่ โดยผู้ตรวจทั้ง 4 คน อีกครั้ง และจะมีการอภิปรายเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนจนกว่าจะตกลงกันได้

ในการตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจทุกคนจะอ่านงานเขียนอย่างรวดเร็ว แล้วให้คะแนนงานแต่ละชิ้น โดยแต่ละคนจะอ่านงานเขียนจำนวนหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ (มักจะเป็นเรียงความ 20 เรื่อง ต่อ 1 ชั่วโมง) ถ้าผู้ตรวจพบว่าตนเองตรวจให้คะแนนได้ช้าลง เช่น ให้คะแนนงานเขียนได้ไม่กี่เรื่องต่อ 1 ชั่วโมง ก็จะต้องหยุดพักเสียก่อน แล้วค่อยกลับมาตรวจให้คะแนนใหม่เมื่อรู้สึกว่าตนเองสามารถให้คะแนนตามอัตราที่กำหนดได้ การให้คะแนนโดยอาศัยความรู้สึกนี้มักพบว่าทำให้ผู้ตรวจเหนื่อยมากกว่าการใช้วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องให้ผู้ตรวจหยุดพักการตรวจ เมื่อความสนใจเริ่มหมดลงหรือเมื่อรู้สึกว่าเกิดความเหนื่อยยากกับการอ่านเนื้อหาของเรียงความแต่ละเรื่อง สิ่งสำคัญก็คือ คะแนนที่อาศัยความรู้สึกจะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

การตรวจให้คะแนนเรียงความด้วยวิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์พบว่า มีความรวดเร็วกว่าวิธีอื่น และถ้าใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ตรวจเรียงความด้วยวิธีนี้ ผลที่ได้ก็มักจะมีคะแนนเชื่อถือได้มากกว่าการตรวจแบบวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (analytic method) ที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ในกรณีที่มีผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่านั้นแล้ว ผลที่ได้จากการตรวจด้วยวิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์จะมีความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้น้อยกว่าผลของการตรวจด้วยวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (analytic method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแผนการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยมีการแยกแยะคุณลักษณะต่าง ๆ ของเรียงความที่จะให้คะแนน วิธีนี้เหมาะสมสำหรับการใช้ในห้องเรียนเป็นอย่างมาก เพราะจะมีการให้คะแนนคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ แยกกันไป ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเห็นว่าคะแนนของตนนั้นได้มาอย่างไร โดยผู้ตรวจสามารถแนบใบรายการการให้คะแนนไว้

ตอนท้ายของงานเขียนแต่ละเรื่องของผู้เรียน ดังตัวอย่างการใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน ต่อไปนี้

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (grammar)			X		
คำศัพท์ (vocabulary)				X	
การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ (mechanics)		X			
ลีลาการเขียน และความลื่นไหล ในการสื่อความหมาย (fluency)				X	
ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน (relevance)			X		

คะแนน
รวม=14
คะแนน

ถ้าใช้การตรวจให้คะแนนด้วย วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์นี้ ก็จำเป็นต้องมีการยึดหยุ่น ได้ด้วย กล่าวคือ ในหลาย ๆ ระดับนั้น อาจจะมีการจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงการแบ่ง องค์ประกอบย่อย ที่จะประเมิน หรือเปลี่ยนแปลงการกำหนดน้ำหนักคะแนนที่ให้แก่แต่ละ องค์ประกอบ ตัวอย่างเช่น ในระดับต้น ๆ (elementary level) ผู้สอนอาจให้ความสำคัญ ในเรื่องของไวยากรณ์และคำศัพท์ มากกว่าลีลาการเขียนและการสื่อความหมาย ก็อาจ ตัดองค์ประกอบเรื่องลีลาการเขียนและความลื่นไหลในการสื่อความหมายออกไป ในระดับ ปานกลาง (intermediate level) นั้น ผู้สอนอาจให้ความสำคัญในเรื่องของความสัมพันธ์ ของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนมาก จึงอาจกำหนดคะแนนของส่วนนี้ไว้ 10 คะแนน ในขณะที่ให้คะแนน ส่วนอื่นเพียงส่วนละ 5 คะแนน ส่วนในระดับสูง (advanced level) ผู้สอนอาจเพิ่มองค์ประกอบ ในเรื่องของ การจัดลำดับเรื่องและทำเนียบภาษา (organization and register) และรวมส่วนของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ กับส่วนของลีลาการเขียน และความลื่นไหลในการสื่อความหมาย เข้าเป็นส่วนเดียวกันก็ได้

นอกจากวิธีการตรวจงานเขียนแบบต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller 1979 : 385-392) ยังได้แนะนำเกี่ยวกับการตรวจให้คะแนนงานเขียนไว้ว่า ความสามารถในการเขียนประเมินได้จากการคำนวณ โดยใช้วิธีนับจำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนผิด และจำนวนคำทั้งหมด แล้วนำไปแทนค่าลงในสูตร ดังนี้

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่ผู้เรียนเขียนผิด}}{\text{จำนวนคำที่เขียนทั้งหมด}}$$

คำที่เขียนผิด หมายถึง คำที่ควรตัดทิ้งไปหรือคำที่เขียนเกินมา คำที่ควรเพิ่มเติมหรือเขียนตกไป และคำที่ควรเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่ถ้าเขียนผิดในเรื่องของเครื่องหมายวรรคตอน ก็จะไม่หักคะแนน เพียงแต่ผู้ตรวจจะแก้ไขให้

ตัวอย่างวิธีการทดสอบและวิธีการตรวจให้คะแนนการเขียนในชั้นต่าง ๆ ก็ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นเพียงข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกใช้แบบใดแบบหนึ่งหรือผสมผสานกัน ตลอดจนอาจดัดแปลงให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการทดสอบความพร้อมความสามารถและระดับของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและตัวผู้เรียนอย่างเต็มที่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนิสิตนักศึกษา ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศไทย

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษสรุปได้ดังนี้ คือ

กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516 : 60-66) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง จำนวน 200 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ

จำนวน 160 ข้อ วัดความสามารถด้านการใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ จำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง ในด้านการใช้คำศัพท์และจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ การสะกดคำ และการใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ ข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ (2516 : 57-63) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษา ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู" กลุ่มตัวอย่างประชากร ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จากวิทยาลัยครู 10 แห่ง ในภาคการศึกษาต่าง ๆ จำนวน 213 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษในด้าน คำศัพท์และจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการสะกดคำ ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ และด้านเครื่องหมายวรรคตอน ตามลำดับ และจากการศึกษาความสัมพันธ์ของคะแนนข้อบกพร่องทั้ง 4 ด้าน กับการนำไปใช้ในการเขียนจริง ๆ ของนักศึกษา พบว่า ข้อบกพร่องในด้านโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับการเขียนมากที่สุด คำศัพท์ และจำนวนสัมพันธ์กับการเขียนเป็นอันดับสอง การสะกดคำสัมพันธ์กับการเขียนเป็นอันดับสาม และเครื่องหมายวรรคตอนสัมพันธ์กับการเขียนในระดับประโยคและข้อความสั้น ๆ น้อยที่สุด ที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

ประทีป รุ่งตรานนท์ (2517 : 53-57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษา วิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษา วิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 2 จากวิทยาลัยครู 5 แห่ง จำนวน 165 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา มีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือข้อบกพร่องด้านการใช้ เครื่องหมายวรรคตอน และข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ ส่วนข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์มีน้อยที่สุด และในการศึกษาหาความสัมพันธ์ของข้อบกพร่องทั้ง 4 ด้าน จากแบบ สุ่มปรนัย กับข้อบกพร่องทั้ง 4 ด้าน จากแบบสุ่มอันดับนัย ผลปรากฏว่า ไม่พบข้อบกพร่องด้านใด เลย ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนน รวมของข้อถูก จากแบบสุ่มปรนัยและคะแนนรวมข้อถูกจากแบบสุ่มอันดับนัยพบว่า คะแนนรวม ของแบบสุ่มทั้ง 2 ชนิดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พันทิพา เข็มทอง (2524 : 44-47) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกการล่ามภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาเอกการล่ามภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่กำลังทำการฝึกสอนประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 60 คน และนักศึกษาที่กำลังเรียนวิชาพหุศตวรรษการล่ามภาษาอังกฤษ จำนวน 90 คน รวมจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 150 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งเป็นแบบสอบถามชนิดปรนัยเลือกตอบ และแบบสอบถามที่วัดความสามารถในการเขียนประโยค ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีข้อบกพร่องในด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด ข้อบกพร่องในด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนมีมากเป็นอันดับ 2 และข้อบกพร่องในด้านการสะกดคำ และการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มีมากเป็นอันดับ 3 และ 4 ตามลำดับ และในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้ง 4 นี้ กับข้อบกพร่องในการเขียนประโยคพบว่า ข้อบกพร่องของนักศึกษาในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์และสำนวน และการสะกดคำที่พบในแบบสอบถามมีความสัมพันธ์ กับข้อบกพร่องของนักศึกษาที่พบในแบบสอบถามด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน ข้อบกพร่องของนักศึกษาในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่พบในแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อบกพร่องของนักศึกษาที่พบในแบบสอบถามด้วย

สลัก เกิดผล (2526 : 57-65) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การวิเคราะห์ ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" เพื่อวิเคราะห์จำแนกข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ส่งไปยังบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์สัปดาห์ต้นที่ วิกส์ลีย์ (Student Weekly) ในช่วงกรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2525 จำนวน 305 ฉบับ โดยเน้นวิเคราะห์ด้านโครงสร้างและคำศัพท์ ผลการวิเคราะห์พบว่า ในการเขียนเรียงความปรากฏข้อบกพร่องในเรื่องโครงสร้าง รวมทั้งสิ้น 993 แห่ง ซึ่งมีข้อบกพร่องที่เกิดจากการพัฒนาการทางภาษาที่เรียนของนักเรียนยังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.38 รองลงมาคือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ (interference errors) คิดเป็นร้อยละ 41.79 ส่วนข้อบกพร่องที่มี

ลักษณะพิเศษที่ไม่สามารถอธิบายและจัดอยู่ในประเภทอื่น ๆ ได้ (unique errors) พบ น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.61 ส่วนข้อบกพร่องใหม่ เรื่องคำศัพท์นั้น พบ 228 แห่ง ซึ่งเป็น ข้อบกพร่องในด้านความหมายตามพจนานุกรม และข้อบกพร่องด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์ คิดเป็น ร้อยละ 53.67 และ 46.92 ตามลำดับ

สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528 : 99-106) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียน การเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม" กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย เป็น นักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 จากวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยา ลงกรณ์ จำนวน 40 คน โดยแบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน นักศึกษา กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยแนวการสอนเขียนเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งเน้นการฝึกภาษาโดยใช้ กิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย โดยประสมประสานทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนเข้าด้วยกัน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยแนวการสอนเขียนแบบเดิม ซึ่งเน้นการฝึกใช้โครงสร้างหรือ กระบวนการต่าง ๆ การตอบคำถาม และการอธิบายรูปแบบการเขียนและไวยากรณ์ ผล การวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีจำนวน ใกล้เคียงกัน และทั้งสองกลุ่มมีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างมากที่สุด ข้อบกพร่องที่ปรากฏ น้อยที่สุดคือ การใช้ข้อความต่อเนื่อง แม้การวิจัยครั้งนี้พบว่าทั้งสองกลุ่มมีข้อบกพร่องในการเขียน เรียงความใกล้เคียงกันจนไม่สามารถสรุปได้ว่าแนวการสอนใดจะมีผลทำให้นักศึกษาเขียน เรียงความโดยมีข้อบกพร่องน้อยกว่าอีกแนวหนึ่ง แต่จากการสังเกตพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลอง มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากกว่ากลุ่มควบคุม

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

กุลมา มะนะสุนทร (2519 : 78-82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถ ในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ในระดับมหาวิทยาลัย" โดย ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ และแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียนซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบการเขียนแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ

และแบบทดสอบการเขียนแบบอัตโนมัติ ซึ่งเป็นเรียงความ 1 เรื่อง ประเมินผลโดยผู้ตรวจ 2 คน โดยถือเกณฑ์ในการให้คะแนนเป็น 4 หมวด คือ ความคิดและจินตนาการ การเรียบเรียงเนื้อเรื่อง กลไกทางภาษา และลีลาการเขียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบและแบบสอบถามคะแนนสอบไล่วิชาภาษาอังกฤษ ม.ศ. 5 ที่ส่งไปตามโรงเรียนต่าง ๆ มาหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ของแบบสอบ และค่าสถิติต่าง ๆ เพื่อหาความแตกต่างในด้านการอ่านและการเขียนระหว่างนักศึกษาชายและหญิง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษาได้คะแนนจากแบบทดสอบการอ่านสูงที่สุด รองลงมาคือคะแนนจากแบบทดสอบการเขียนแบบอัตโนมัติ และจากแบบทดสอบการเขียนแบบปรนัยเป็นอันดับต่ำสุด ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และยังพบว่าคะแนนที่นักศึกษาได้จากแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ กับคะแนนสอบไล่วิชาภาษาอังกฤษ ม.ศ. 5 มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .01

จู่ไร แฉล้ม (2522 : 32-36) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาครู วิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตและนักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร จำนวนทั้งสิ้น 81 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า ความสามารถในการเขียนของนิสิตและนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร และศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อยู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครนั้น มีความสามารถด้านลีลาการเขียน และกลไกในการเขียนอยู่ในเกณฑ์อ่อน ส่วนความสามารถในด้านไวยากรณ์และการเรียบเรียงเรื่องราวอยู่ในเกณฑ์พอใช้ นอกจากนี้ จู่ไร แฉล้ม ได้สรุปเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนไทยไว้ว่า

1. นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ศัพท์ สำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ เป็นต้น

2. ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง เพศ อายุ ความเป็นปัญญา ความสามารถในการอ่าน ตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียน

3. การสอนเขียนโดยการฝึกให้เชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดประโยค และการฝึกให้แก้ข้อผิดพลาดในการเขียนนั้นมีส่วนช่วยให้การเขียนมีคุณภาพดีขึ้น

วิไล ชิวเจริญกุล (2523 : 58-63) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี

ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทย" กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูสงขลา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 84 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า ความสามารถทางการเขียนของนักศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจคือ ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยได้คะแนนเพียงร้อยละ 40.07 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาก และนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การใช้สัทภาษา การเลือกใช้คำสำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียบเรียงข้อความ

อุบล สุวรรณชัยรบ (2523 : 55-60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี

ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของประเทศไทย" กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาฝึกหัดครู ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 79 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และปัญหาในการเขียนที่นักศึกษามีมากที่สุดคือ การใช้ไวยากรณ์ รองลงมาคือ การเรียบเรียง

ข้อความ การใช้สีลาภาษา การใช้คำและสำนวน และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตามลำดับ

ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ (2525 : 63-67) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น" ซึ่งมีจุดประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อศึกษาระดับความล่าช้าในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนของนิสิต และเพื่อประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ค้นพบ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 730 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยการสุ่มแบบกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ให้ทำการทดสอบกายแรก ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริม และทำแบบทดสอบภายหลัง กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริม และทำแบบทดสอบภายหลัง และกลุ่มควบคุม ให้ทำแต่เพียงแบบทดสอบภายหลังเท่านั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบสัมฤทธิ์ภาพ 21 ข้อ และแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ก. ข. และ ก. ข. ค. ซึ่งเป็นแบบทดสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2525 ด้วยในฐานะตัวแปรร่วม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความล่าช้าในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ นิสิตมีปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ และปัญหาแรกนั้น นิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วหรือไม่ก็ตาม ต่างก็มีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า บทเรียนซ่อมเสริมมีคุณภาพและปริมาณดี "ปานกลาง" แต่มีประสิทธิภาพต่ำ

กาญจนา ปรามพาล และคณะ (2527 : 120-124) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพมหานคร 17 โรงเรียน จำนวนทั้งสิ้น 2,799 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับด้านการเขียนพบว่า ทักษะการอ่าน-การเขียน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับทักษะการฟัง-การพูด และพบว่าระดับชั้นเรียน ชนิดของโรงเรียน เพศ อายุ และคะแนนเฉลี่ยสะสมสามารถอธิบายความสามารถการเขียนได้ ซึ่งงานวิจัยนี้สนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้การอ่านภาษาเชิงปฏิบัตินิยมที่กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไม่สามารถแยกออกจากประสบการณ์ของผู้เรียนได้

ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ (2527 : 53-55) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สัมพันธภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม" กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนในโครงการและนอกโครงการ โรงเรียนผู้นำการให้หลักสูตรระดับประถมศึกษา ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่าแม้จำนวนนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องแก้ไขทางด้านทักษะการเขียนซึ่งมีอยู่ 214 คน หรือร้อยละ 63.88 นั้นน้อยกว่าจำนวนนักเรียนที่จะต้องแก้ไขทางด้านทักษะอื่น ๆ อย่างไรก็ตามนักเรียนส่วนใหญ่ก็มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมาก คือ นักเรียนยังเขียนรูปประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคไม่มีประธาน ใช้คำกริยาผิดที่ เขียนละกตคำผิด นักเรียนไม่สามารถเขียนประโยคบรรยายภาพได้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ เช่น ใช้ตัวอักษรตัวเล็กเขียนหน้าหน้าชื่อเฉพาะ ไม่เติมคำนำหน้านาม หรือเติมคำนำหน้าผิดที่ เป็นต้น

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528 : 50-53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ ของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ" กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 396 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน รวมตัวอย่างประชากร 795 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบถามความสามารถด้านทักษะการเขียน โดยได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 49 ซึ่งสูงกว่าทักษะอื่น ๆ ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบสอบถามด้านทักษะการเขียนสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและสูงกว่าทักษะอื่น ๆ เช่นกัน โดยได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 64.79 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ก็พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในทักษะการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัยวรรณ ดำเนินวิวัฒน์ (2528 : 59-62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร ของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ" ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 390 คน และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 781 คน ผลการวิจัยด้านการเขียน สรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบถามความสามารถด้านทักษะการเขียน โดยได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 48.81 ซึ่งเป็นอันดับ 2 รองจากทักษะการฟัง ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพนั้นได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบสอบถามด้านทักษะการเขียนสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม คือ ร้อยละ 63.21 ซึ่งสูงกว่าทักษะอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในทักษะการเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอมจษา ชันรพงษ์ (2528 : 41-46) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรม ของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโปรแกรมคหกรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน และนักศึกษาโปรแกรมคหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 760 คน ผลการวิจัยด้านทักษะการเขียน สรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบถามความสามารถด้านทักษะการเขียน คือ ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 30.05 และ 30.48 ตามลำดับ โดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ย

ในการทำแบบทดสอบทักษะการเขียนเป็นอันดับที่ 3 ส่วนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ย ในการทำแบบทดสอบทักษะการเขียนต่ำสุด เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ นักเรียนทั้ง 2 ระดับ พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนทั้ง 2 ระดับนี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529 : 53-56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ เป็นนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 378 คน และนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 777 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนสรุปได้ว่า นักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบด้านทักษะการเขียนต่ำกว่าครึ่งหนึ่ง ของคะแนนเต็ม คือ ร้อยละ 41.09 แต่สูงกว่าทักษะอื่น ๆ ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตร- วิชาชีพนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบด้านทักษะการเขียนสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าทักษะอื่น ๆ เช่นกัน คือ ร้อยละ 65.10 และเมื่อเปรียบเทียบ ความแตกต่างของค่ามัธยฐานผลผลิตของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียนกับ ทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา สรุปได้ดังนี้

ดวงธิดา สิลายงค์ (2518 : 62-68) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาล 9 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 270 คน ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในระดับสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเล็กน้อย และมีความสามารถในการแต่งความอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและความสามารถในการแต่งความอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นี้มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ดวงริตา สิลายงค์ ได้เสนอแนะไว้ด้วยว่า ในการสอนแต่งความภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้น ครูควรให้นักเรียนมีโอกาสในการฝึกเขียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และควรเริ่มต้นด้วยการฝึกให้นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างถูกต้องก่อนที่จะให้นักเรียนได้เขียนเป็นเนื้อเรื่องในรูปของการแต่งความ

อัมพร อัมราชีวะ (2518 : 32-40) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง คือ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร วิทยาลัยวิชาศึกษาปทุมวัน วิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน วิทยาลัยวิชาศึกษามหาสารคาม วิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก และวิทยาลัยวิชาการศึกษาสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นิสิตทำคะแนนด้านโครงสร้างไวยากรณ์ได้สูงกว่าคะแนนความสามารถในการเขียน คือ ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 67.49 ส่วนคะแนนความสามารถในการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 48.89

ขจร พริ้งจรัส (2519 : 44-53) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบประสม 2 แห่ง จำนวน 246 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้ในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนทำคะแนนด้านโครงสร้างไวยากรณ์ได้เท่ากับร้อยละ 61.77 และได้คะแนนในการเขียน

เท่ากับ ร้อยละ 48.90 นอกจากนี้ยังพบว่า โครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาได้แก่ เรื่อง สรรพนามที่ใช้เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive pronoun) การใช้คำนำหน้านาม (articles) อนุประโยคที่แสดงความคาดหวัง (wish clauses) การใช้คำอุทาน (exclamation) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (agreement of subjects and verbs) และ การใช้ "there is" และ "here is"

ฉัฐวดี ณ ปัน (2522 : 35-39) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับท้ายโอน สื่อนำและวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8" กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 จำนวน 101 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเขียนพบว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนในระดับท้ายโอน สื่อนำ และวิจารณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นในระดับท้ายโอนและระดับวิจารณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยคะแนนที่นักศึกษาทำได้ดีที่สุดคือ คะแนนการเขียนในระดับสื่อนำ รองลงมาคือ คะแนนการเขียนในระดับวิจารณ์ และได้คะแนนการเขียนในระดับท้ายโอนต่ำสุด เมื่อประเมินความสามารถทางภาษาในด้านการเขียนก็พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนยังไม่ดีพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 70)

โลภณ มงคลสิริเกียรติ (2529 : 49-50) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 100 คน ผลการวิจัยด้านการเขียนพบว่า องค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายคือ ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา ความรู้กฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ ความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่าง

ประโยค และความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย สามารถพยากรณ์ความสามารถในการเขียน ได้ร้อยละ 44 และองค์ประกอบทั้ง 4 สิ่งผลต่อความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความสามารถในการเขียนสูงสุด คือ ความรู้กฎเกณฑ์ การใช้ภาษาตามหลักภาษา (linguistic competence)

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปลงได้ดังนี้

ทองริด ศิริวัฒน์ (2516 : 56-57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การทดลอง เปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้าง (structure) กับแบบไม่เน้น โครงสร้างที่มีต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" กลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 100 คน โดยแบ่ง ออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกับผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนกลุ่มทดลองเขียนผิดโครงสร้างประเภทกริยามากเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ การใช้ไวยากรณ์และส่วนขยายผิดตามลำดับ ซึ่งสรุปได้ว่าวิธีสอนทั้ง 2 แบบนี้ไม่ทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการ เขียนผิดของนักเรียน 2 กลุ่มนั้น แตกต่างกันตามวิธีการสอนที่ต่างกัน

ฉัตรพรรณ แจ่มไพรัตน์ (2525 : 79-91) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียน ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการ และสื่อการเรียนชุดของ หน่วยงานพิเศษที่ กรมสามัญศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนสาธิตปทุมวัน และโรงเรียนบรมวงศานุวงศ์ จำนวน 190 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนแตกต่างจากนักเรียนที่ ใช้สื่อการเรียนชุดของหน่วยงานพิเศษที่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนภายหลังใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการเพิ่มขึ้น มากกว่านักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของหน่วยงานพิเศษที่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการมีแนวโน้มที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียน เพิ่มขึ้นสูงกว่าสื่อการเรียนชุด ของหน่วยงานพิเศษที่

อนงค์ โสระโร (2526 : 42-44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โดยล่อนให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอกและเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ. 061) โรงเรียนวัดประสาธน์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง - และกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนเขียนโดยใช้การฝึกเขียนตามคำบอก และกลุ่มควบคุมฝึกเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้การฝึกเขียนตามคำบอก และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้การฝึกเขียนตามแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พรทิพย์ ตั้งไชยวรรวศ์ (2527 : 42-44) ได้ทำวิจัยเรื่อง

"การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนโดยการเขียนตามคำบอก การทำแบบฝึกหัดแบบโคลช และการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 2 (อ. 062) โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคุณ กรุงเทพมหานคร จำนวน 114 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการทำแบบฝึกหัดแบบโคลชมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการฝึกเขียนตามคำบอก นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการเขียนตามคำบอกมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการทำแบบฝึกหัดแบบโคลช มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วีระจักร แสงวงศ์ (2528 : 36-38) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"ประสิทธิผลของการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสตรีศรีเกศ จังหวัดศรีสะเกษ

จำนวน 50 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้กลุ่มละ 25 คน ให้กลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนเขียนตามจุดประสังค์เชิงหน้าที่ของภาษา ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนเขียนตามจุดประสังค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในหนังสือแบบเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำริมาลา พิมพ์นิตย์ (2529 : 57-60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการเขียนตามคู่มือครู" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุฤทธนารสังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้คู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ลูเบตา ปาทาน (2529 : 51-53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกกรรมประโยค และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพุทธโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 88 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน และกลุ่มควบคุม 43 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกกรรมประโยคมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกกรรมประโยคมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปลงได้ดังนี้

ศิริณา บุญยสงวน (2519 : 75-78) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียนจากผลการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลของนักเรียนที่ใช้อุปกรณ์ฉีแลป (JILAP Materials) และจากผลการเรียนโดยใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book II and III ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ชุด แล้วนำไปสอบกับประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ของจังหวัดขอนแก่น จำนวน 1,079 คน โดยใช้เครื่องเล่นเทปในการดำเนินการสอบ คำนวณค่าสถิติของแบบสอบและข้อสอบโดยใช้โปรแกรมอิทานัล (ITANAL) ผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ชนิด IBM 350/145 ของสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ผลการวิจัยปรากฏว่า ได้แบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกสำหรับนักเรียนเริ่มเรียนจำนวน 3 ฉบับ ซึ่งแบบสอบทั้ง 3 ฉบับนี้มีค่าระดับความยากกระจายตั้งแต่ง่ายมากจนถึงยากมาก คือ ตั้งแต่ .94 ถึง .00 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คือ ค่าเฉลี่ยประมาณ 70 ความเชื่อถือได้ของแบบสอบอยู่ในระดับสูงมาก คือค่าเฉลี่ยประมาณ .85 และมีความตรงตามเนื้อหา

ทรงพรรณ มณีวรรณ (2521 : 68-70) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม สี่ และห้า" โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนขึ้น แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 214 คน มัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 202 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 215 คน แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบและคำนวณค่าสถิติต่าง ๆ ของแบบสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า ได้แบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ซึ่งมีข้อสอบที่มีคุณภาพดีที่สุดสำหรับทุกชั้น 69 ข้อ ส่วนอีก 31 ข้อนั้นมีคุณภาพดีสำหรับบางชั้น แบบสอบนี้สามารถจำแนกสมรรถนะทางการเขียนของผู้เรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ได้

อย่างเด่นชัด กล่าวคือ นักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าจะมีสมรรถนะทางการเขียนสูงกว่า นักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า โดยคะแนนเฉลี่ยของแต่ละชั้นเรียนตามลำดับคือ 35.724, 45.663 และ 48.986 และค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามในเกณฑ์สูงทุกระดับชั้น

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
สรุปได้ดังนี้คือ

เคนเนธ โรบินสัน (Keneth Robinson 1960 : 140-142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยร่างกุ้ง ประเทศพม่า พบว่า นักศึกษาล้วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ คือ การสะกดคำ (spelling) การใช้คำนำหน้านามผิดหรือไม่ได้ใช้คำนำหน้านามในที่ที่ควรใช้ (wrong articles or no articles where requires) การใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง (verb form) กาลต่าง ๆ (tenses) ความสับสนเรื่องกรรตุวาจกและกรรมวาจก (active and passive voice) การใช้คำบุพบท (prepositions) การใช้คำในประโยคไม่สัมพันธ์กัน (agreements) การใช้คำสรรพนาม (pronouns) การเรียงลำดับคำ (word order) การใช้สำนวน (idioms) นอกจากนี้โรบินสันยังได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนในโรงเรียนหลายแห่งของสิงคโปร์ พบว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดของนักเรียนเหล่านี้ก็คือ การใช้คำบุพบท

รูธ ซี เบียร์ด (Ruth C. Beard 1963 : 228-235) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างปี ค.ศ. 1958-1959 เปรียบเทียบกับนักเรียนระดับเดียวกันระหว่างปี ค.ศ. 1959-1960 ในโรงเรียนรัฐบาล รัฐเทนเนสซี สหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 59 คน โดยกลุ่มแรกมีนักเรียน 31 คน กลุ่มหลังมีนักเรียน 28 คน เลือกลงานเขียนของนักเรียนที่คล้ายคลึงกันมากกลุ่มละ 13 เรื่อง เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการวิจัยพบว่า

ข้อบกพร่องของนักเรียนได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) การใช้คำกริยา (verbs) การใช้คำสรรพนาม (pronoun usage) และการเลือกใช้คำให้ถูกต้อง (word choice)

เคอร์ติส แรนเดล ออสเบอร์น (Curtis Randall Osborn 1966 : 1295-A) ได้ศึกษาข้อบกพร่องต่าง ๆ ในงานเขียนของนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จากโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในเมืองเชลมา รัฐอลาบามา สหรัฐอเมริกา จำนวนทั้งสิ้น 819 คน โดยศึกษาจากงานเขียนยาวของนักเรียนที่ส่งไปลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้งหมดมีข้อบกพร่องมากที่สุด ในเรื่องต่อไปนี้ตามลำดับ คือ กริยาปกติ (irregular verbs) กริยาปกติ (regular verbs) สันธาน (conjunction) คำพ้องเสียง (homonyms) และสรรพนาม (pronouns)

อิก หวาน คิม (Ik Hwan Kim 1983 : 1714 -A) ได้ทำการศึกษาวิจัย เพื่อ วิเคราะห์ข้อบกพร่องใน เรียงความภาษาอังกฤษซึ่งเขียนโดยนักศึกษาชาวเกาหลีและไทย : ผลสำหรับการสอนเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยศึกษาชนิดของข้อบกพร่องใน เรียงความของนักศึกษาชาวเกาหลีและไทยด้านวากยสัมพันธ์ (syntax) ความหมายตามพจนานุกรม (lexicon) โครงสร้างของคำ (morphology) และการเขียนสะกดคำ (orthography) กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยในเกาหลีและไทย โดยรวบรวมเรียงความจากแต่ละประเทศ ประเทศละ 50 เรื่อง มาวิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการวิจัยพบว่า จากผลที่ได้จากการวิเคราะห์งานเขียนเรียงความครั้งนี้ สรุปได้ว่า มีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงด้านการใช้ภาษาในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ การใช้กระส่วนโครงสร้างพื้นฐาน การใช้คำศัพท์ การใช้คำนำหน้านาม คำสันธาน คำบุพบท และกาลต่าง ๆ และความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะการเรียบเรียงถ้อยคำ และสำนวนโวหาร นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกการใช้กระส่วนโครงสร้างพื้นฐานโดยการทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมมาก ๆ และต้องได้รับการเสริมสร้าง

ด้านคำศัพท์อย่างยาวนานใหญ่ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารความคิดและทัศนคติต่าง ๆ โดยการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่งไปกว่านั้น จะต้องมีการเน้นเรื่ององค์ประกอบของการเรียบเรียงถ้อยคำและสำนวนโวหารเพื่อเรียบเรียงความคิดและข้อมูลต่าง ๆ อย่างลุ่มเหตุลุ่มผลในการเขียนเรียงความในชั้นเรียน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

วิลเลียม เอ แมคคาร์ทนี (William A. McCartney 1963 : 2375-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือที่เป็นปรนัยเพื่อใช้ในการวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยฮาวาย สหรัฐอเมริกา จำนวน 444 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสามารถใช้การทดสอบแบบปรนัยในการวัดความสามารถด้านการเขียนโดยให้การวัดผลสัมพันธ์กับความสามารถด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ความสามารถด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และศัพท์และความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ของภาษา ซึ่งความสามารถเหล่านี้ต่างเป็นพื้นฐานอันนำไปสู่ความสามารถในการเขียน

มาร์ค เคลล็อก แมคควิลแลน (Mark Kellogg McQuillan 1984 : 1025-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนระดับ 7, 8 และ 9 กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนระดับ 7, 8 และ 9 จำนวน 450 คน ซึ่งได้รับการสุ่มให้เขียนงานเขียน 12 ชิ้น ที่แทนประพจน์ (discourse) 3 ประเภท และ ลักษณะการของผู้สื่อสาร-ผู้อ่าน 2 แบบ (แบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ) ใช้เวลาเขียน 8 สัปดาห์ แล้วนำผลงานมาตรวจให้คะแนน โดยวิธีการตรวจที่พิจารณาถึงคุณภาพรวมของงานเขียน (holistic scoring) ผลการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายของประพจน์และลักษณะของผู้อ่านมีผลกระทบต่าง ๆ กันต่อนักเรียนซึ่งมีความแตกต่างกันตามหลักสูตร 9 กลุ่ม และความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยนี้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่า การเขียนซึ่งเป็นทักษะหลายองค์ประกอบที่แปรผันไปตามลักษณะงานนั้น

ขึ้นอยู่กับ ข้อมูลการเขียนเกี่ยวกับหัว เรื่อง อายุของผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ด้านการรู้หนังสือ (literacy achievement) ของผู้เรียน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียนกับทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา สรุปได้ดังนี้

แอนดรูว์ บอกส์ แรมซีย์ (Andrew Boggs Ramsey 1970 : 3076-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกพูดที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชาวนิโกรระดับหก กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชาวนิโกร 16 คน และนักเรียนผิวขาว 8 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาเบลเทสทาวน์ รัฐพลอริดา สหรัฐอเมริกา แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนชาวนิโกรจำนวน 8 คน กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่ม 1 เป็นนักเรียนชาวนิโกร จำนวน 8 คน ที่มีภูมิหลังคล้ายคลึงกับกลุ่มแรก และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมกลุ่ม 2 เป็นนักเรียนผิวขาว จำนวน 8 คนเช่นกัน นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพูดโดยเน้นการศึกษาผู้ที่เป็นรูปแบบประโยคที่ใช้พูดกันในภาษาอังกฤษมาตรฐานทุก ๆ วัน วันละ 30 นาที เป็นเวลา 6 เดือน ให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มเขียนเรียงความคนละ 2 เรื่อง ก่อนการทดลอง 1 เรื่อง และหลังการทดลอง 1 เรื่อง แล้วนำคะแนนของเรียงความฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 มาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความฉบับที่ 2 ลดน้อยลงจากฉบับที่ 1 แสดงว่า การฝึกพูดส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการเขียนเรียงความของนักเรียน และช่วยลดข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น

แมรี ลินด์ มิตเจท แคมป์เบล (Mary Lyn Midget Campbell 1977 : 5655-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนกับการอ่านของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยดัลลาร์ด (Dallard University) รัฐลุยเซียนา จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบถามการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียนในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการเขียนเกี่ยวกับการเรียบเรียงรูปประโยค และกลไกในการเขียน มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในระดับสูงกว่าความคล่องแคล่วในด้านการคิด

โรเบิร์ต เจ. ซิมมอนส์ (Robert J. Simmons 1978 : 7127-A - 7128-A) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของ นักเรียนระดับเกรด 10 เพื่อหาปัจจัยของความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านสูง กลาง และต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับเกรด 10 ที่ได้รับการคัดเลือกโดยพิจารณาคะแนนจากการทำแบบทดสอบการอ่านในใจของไอโอวา (the Iowa Silent Reading Test) จำนวน 100 คน โดยแบ่งตามคะแนนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาการประเมินผลเรียงความในด้านกลไกในการเขียน ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำและระหว่างกลุ่มกลางกับกลุ่มสูง ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในระดับนี้ มี 5 ตัวแปร คือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ประโยคที่ยาวเกินไป และการใช้คำกริยา และเมื่อพิจารณาการประเมินผลเรียงความในด้านลักษณะเนื้อหาในการเขียน ก็พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มต่ำกับกลุ่มกลาง ระหว่างกลุ่มกลางกับกลุ่มสูง และระหว่างกลุ่มต่ำกับกลุ่มสูง นอกจากนี้ เมื่อวิเคราะห์คะแนนการเขียนเรียงความที่พิจารณาทั้งในด้านกลไกในการเขียนและด้านลักษณะเนื้อหาในการเขียน ก็พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มต่ำกับกลุ่มกลาง ระหว่างกลุ่มกลางกับกลุ่มสูง และระหว่างกลุ่มต่ำกับกลุ่มสูง

ศิริพร ลิ้มตระการ (Siriporn Limtrakarn 1979 : 5997-A)

ได้ศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรในการทำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษารัฐธรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะรัฐธรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 4 ชุด คือ แบบสอบโคลซ์ แบบสอบการอ่านของเดวิส (Davis Reading Test) แบบสอบความสามารถด้านการเขียนของโทเฟล (the TOEFL Writing Ability Test) และแบบสอบการเขียนเรียงความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนการเขียน แบบสอบความสามารถด้านการเขียนของโทเฟลดูเหมือนจะไม่ได้ใช้ทดสอบความสามารถด้านการเขียน แต่ใช้ทดสอบความสามารถด้านการอ่าน

นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาไทยมีข้อบกพร่องในการเขียนด้านการถ่ายโอนภาษา (Interference errors) มากกว่าข้อบกพร่องทางด้านพัฒนาการทางด้านภาษา (Developmental errors) หรือข้อบกพร่องที่เป็นเอกเทศ (Unique errors)

เมลานี แทง (Melanie Tang 1980 : 3125-A) ได้ทำการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัยที่ไม่มีความพร้อม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนที่ไม่มีความพร้อมแต่ลงทะเบียนเรียนการเขียนเบื้องต้นหลักสูตรเข้มข้น ของวิทยาลัยเอกชนขนาดเล็กระหว่างหนึ่ง จำนวน 49 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาทุกคนมีความสามารถในการเขียนหลังจากการล่อนเขียน และนักศึกษาละเขียนได้ดีขึ้นหลังจากได้ผ่านกิจกรรมการเรียนการล่อนเขียนไปแล้วและยังพบว่า เมื่อความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น ความสามารถในการอ่านก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

เบอเวอรี่สีย์ อี ซี คอกซ์ (Beverly E. G. Cox 1987 : 2970-A)

ได้ทำการศึกษาเครื่องผูกพันรูป เรื่อง และการคัดลำดับเนื้อหาในงานเขียนแบบพรรณนาและบรรยายของเด็ก เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูงและผู้ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำมีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับเครื่องผูกพันรูป เรื่อง และการคัดลำดับเนื้อหาของข้อความที่เขียนขึ้น กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนเกรด 3 และ เกรด 5 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า ไม่ว่าจะเรียนอยู่ในระดับใดก็ตาม สามารถเขียนข้อความโดยใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่อง และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีระบบได้เหมาะสมกว่าทั้งในการเขียนแบบบรรยายและแบบพรรณนา ในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำนั้น มักจะเขียนข้อความที่มีเครื่องผูกพันรูป เรื่องที่ไม่เหมาะสมอยู่มาก

ประทีน พิมลสาร (Pratin Pimsarn 1987 : 2974-A) ได้ทำการศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาในระดับวิทยาลัย ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษานานาชาติ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเข้าศึกษาตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตตะวันตกเฉียงใต้

จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพอจะตั้งสมมติฐานได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าระดับเฉลี่ยมีแนวโน้มจะเขียนได้ดี และผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าระดับเฉลี่ยก็มีแนวโน้มที่จะเขียนได้ไม่ดีด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า สมรรถนะผลการอ่าน ซึ่งประเมินโดยแบบทดสอบการอ่านเนลสัน-เดนนิ ชุด A (the Nelson-Denny Reading Test Form A) และระดับความสามารถด้านการเขียนซึ่งประเมินโดยการตรวจด้วยวิธีใช้ความรู้ลึกตัดสินทั้งเรื่อง (holistic scoring) นั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการเขียน สรุปลงได้ดังนี้

อดัมส์ เวอร์ซัน อาร์เทล (Adams Verson Ardell 1972 : 5526-A)

ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของวิธีการสอนเขียนเรียงความ 2 วิธี ที่มีต่อนักเรียนระดับ 12 โดยศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนเรียงความ 2 วิธี คือ วิธีการสอนแบบเอ (A) และวิธีการสอนแบบบี (B) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 12 จำนวน 135 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเอ ซึ่งเป็นการสอนแบบปกติ ก่อนที่จะเขียน ครูจะให้นักเรียนอ่านเรื่อง ของนักเขียนอาชีพ มีการกำหนดเรื่องที่จะให้เขียน กำหนดความยาวของเรื่อง และมีผู้ตรวจผลงานของนักเรียนพร้อมทั้งบอกข้อบกพร่องให้นักเรียนแก้ไขก่อนส่งครู ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ 2 เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบี ซึ่งเป็นการสอนแบบยืดหยุ่น คือ ก่อนเขียนเรื่อง นักเรียนจะได้อ่านเรื่องของผู้เขียนเป็นนักเรียนระดับเดียวกัน ในการเขียนจะไม่กำหนดเรื่องขนาดความยาวของเรื่อง แบบฟอร์มการเขียน และไม่ตรวจแก้ไขงานเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้ว ก็นำมาแลกเปลี่ยนกันอ่านในกลุ่มย่อย ปรับปรุงแก้ไขผลงานแล้วนำมาส่งครู ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างในการเขียนเรียงความโดยการสอนทั้ง 2 วิธี แต่นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบีจะมีความกระตือรือร้นต่อการเรียน การเขียนเรียงความมากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบเอ และชอบที่จะเลือกเรียนแบบบีมากกว่า

ไบรอัน ริชาร์ด ลี (Brian Richard Lee 1981 : 29) ได้ทำการ

วิจัยเพื่อศึกษาว่าการสอนการรวมประโยคควบคู่ไปกับการสอนเรียงความแบบเก่า (Traditional)

และการสอนเรียงความแบบใหม่ (Rhetorical Approach) กับการสอนเรียงความแบบเก่าอย่างเดี่ยว ทั้ง 2 วิธีนี้ วิธีใดจะส่งผลพัฒนาในการเขียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยนอร์ธอีสต์ มิซซูรี สเตท (Northeast Missouri State) จำนวน 149 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และให้นักศึกษาทุกคนเขียนเรียงความแบบอิสระทั้งก่อนทำการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่ได้ฝึกการรวมประโยคมีพัฒนาการในการเขียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึกการรวมประโยค

เจน ไมล์ เกลสนนา (Jane Mize Glenna 1982 : 3864A - 3865A)

ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลที่มีต่อคุณภาพของการเขียนของนักเรียนชาย และหญิง ระดับ 5 เมื่อให้เลือกหัวข้อ เรื่องด้วยตนเองหรือเมื่อครูกำหนดหัวข้อให้ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 5 เพศหญิงและชาย จำนวน 106 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยนักเรียนกลุ่มทดลองจะเขียนเรียงความโดยเลือกหัวข้อเรื่องเอง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเขียนเรียงความในหัวข้อเรื่องที่ครูกำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า หัวข้อเรื่องที่นักเรียนเลือกเองมีผลต่อคุณภาพของการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเรียงความที่เขียนโดยกลุ่มควบคุมที่ครูกำหนดเรื่องให้จะได้รับค่าประเมินค่าสูงกว่าเรียงความของกลุ่มทดลองที่เลือกหัวข้อเรื่องเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า ความยาวของแต่ละย่อหน้า และคะแนนของประโยคที่ผิดของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการวัดคุณภาพของการเขียน

เอฟ ฮีลีย์ (F. Heys, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 6)

ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบเน้นทักษะการอ่านและการสอนแบบเน้นทักษะการเขียน ของนักเรียนระดับ 9-12 โดยให้กลุ่มทดลองเรียนโดยเน้นทักษะการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการอ่านสามารถเขียนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน โดยได้คะแนนดีกว่าในด้านเนื้อหา การจัดเนื้อหา กลไกในการเขียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เอ็ม คริสเตียนเซน (M. Christiansen, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 7) และ ที เดอวีร์ (T. De Vries, cited by Stephen

D. Kradhen : 6) ซึ่งได้ทำการศึกษาในเรื่องเดียวกันในปี ค.ศ. 1965 และ 1970 ตามลำดับ โดย เอ็ม คริสเตียนเซน ได้ทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่ 1 ในวิทยาลัย จำนวน 2 กลุ่ม เช่นเดียวกัน จากการทดสอบการเขียน ผลการวิจัยทั้ง 2 สันนิษฐานการวิจัยของ เอฟ ฮิลล์ ที่ว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ในด้านการเขียนดีกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านการเขียน

เชเคอร์ ริซค์ ทาคิ เอล ดิน (Shaker Rizk Take El Din 1987 : 3022-A) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการฝึกเชื่อมประโยคต่อคุณภาพการเขียนและความพร้อมในการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวอาหรับ กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาชาวอาหรับชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (United Arab Emirates University) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในวิชาการเขียนเรียงความ จำนวน 130 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 63 คน และกลุ่มควบคุม 67 คน กลุ่มควบคุมจะเรียนตามหลักสูตรการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษปกติ ซึ่งเน้นการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ส่วนกลุ่มทดลองนั้นใช้หลักสูตรเดียวกันแต่เพิ่มแบบฝึกหัดการเชื่อมประโยคแทนการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองได้คะแนนด้านคุณภาพของการเขียนจากการสอบภายหลังเรียน (posttest) สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มควบคุมจะมีการพัฒนาในเรื่องของจำนวนหน่วยของประโยคสูงกว่ากลุ่มทดลอง และไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านอื่น ๆ ของความพร้อมในการสร้างประโยคระหว่างนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม จากผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยกล่าวว่าการออกแบบงานวิจัยนี้มีปัญหาหลายประการ เนื่องจากจากข้อจำกัดของสถาบันการศึกษา อย่างไรก็ตามก็ตีพอจะสรุปเป็นแนวทางเบื้องต้นได้ว่า การฝึกเชื่อมประโยคจะเกี่ยวข้องต่อคุณภาพของการเขียนและความพร้อมในการสร้างประโยคของนักศึกษาชาวอาหรับ